

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

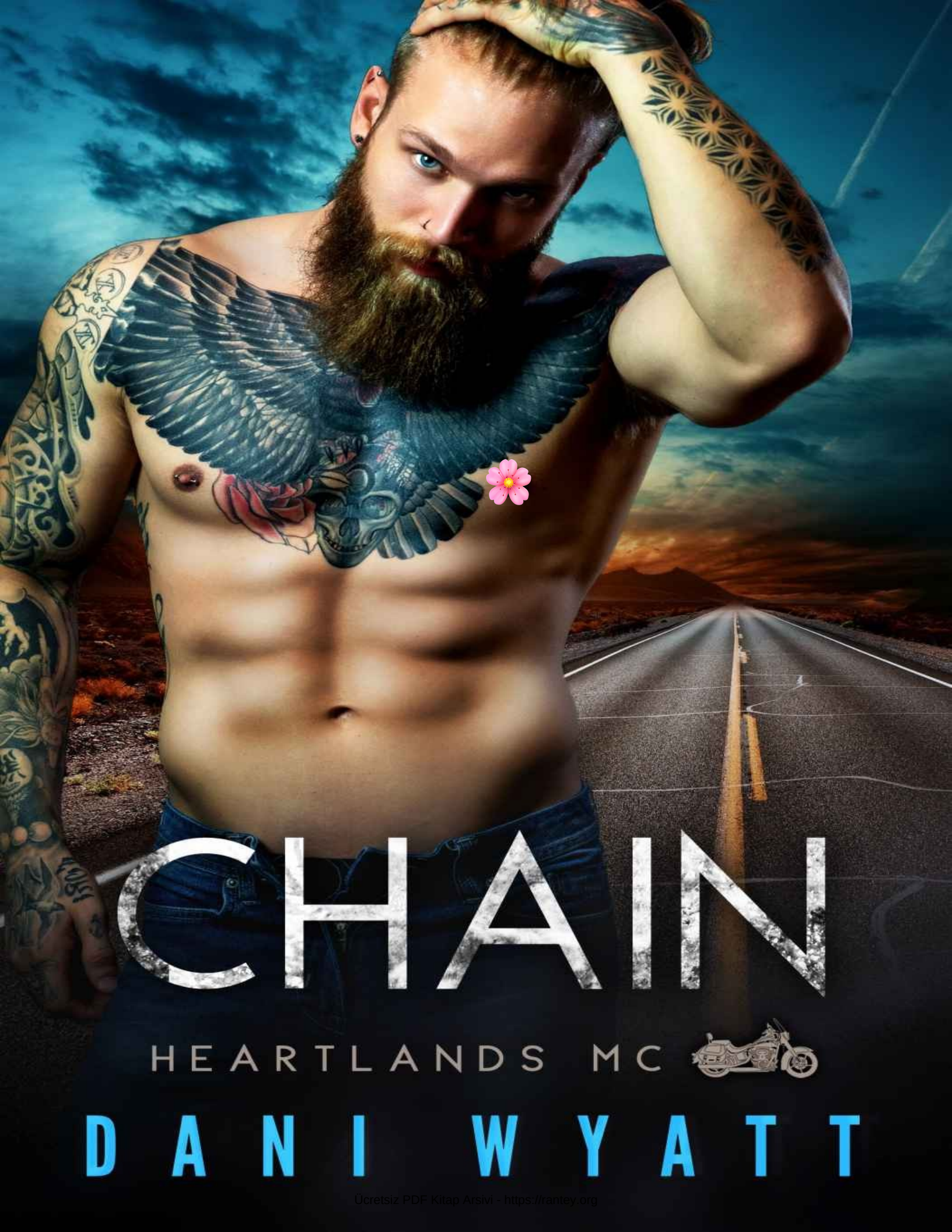
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHAIN

HEARTLANDS MC

DANI WYATT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı© 2020

yazan Dani Wyatt

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya

yazarın hayal gücünün
ürünüdür veya kurgusal bir
şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.daniwyatt.com

Kapak Kredisi Pop Kitty

Düzenleme Nicci

Haydon

OKUYUCULARIMA BİR NOT:
Her birinize minnettarım. Sıkı
sürün. Çok sevin. İyi yaşayın.
Yol savaşçıları, göçebeler ve ev arayanlar için.

GET
ÜCRETSİZ özel kısa öyküler ve epiloglar!
Spam yok!

[HABER BÜLTENİ](#)

Takipçiler hoşgeldiniz.

İğrenç eğlence ve diğer kirli saçmalıklar

BENİ FACEBOOK'TA TAKIP

EDİN ARKADAŞ OLALIM

Amazon'da Dani Wyatt

Şimdi, gösteriye devam edelim...

Birinci Bölüm

Çayır

Kendini iyi bir noktaya getirmişsin Meadow.

Beton zeminde titreyerek yatarken kafamın içinde yankılanan babamın sesi. Kışım acıyor ve ellerim arkadan bağlı olduğu için omuzlarım ağrıyor. Yerde muhtemelen üzerinde on sekiz çeşit cinsel yolla bulaşan hastalık ve salgın virüs bulunan boktan bir yatak var ve şimdi de ben.

Ağırılığımı kalçamdan vererek, uykuya dalmış ve uzun süre aynı pozisyonda durmaktan yanan ve karıncalanan sol bacağıma kan akışını sağlamaya çalıştığım düşüncesiyle öğürüyorum.

Babam her zaman başımı belaya sokma konusunda yetenekli olduğumu söylerdi. Bu ironik, çünkü o ve annem tüm hayatları boyunca diğer insanların beladan *kurtulmalarına* yardım etmek için çalıştılar.

Bu onlara ne kazandırdı?

Öldüler.

Onlara bu oldu. Dedikleri gibi, hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

"Lanet olsun." Yüzümü buruşturuyorum, vücudumu yana doğru atmaya çalışıyorum ama bunun yerine sırtüstü yatıyorum, sızdıran, çatlak çimento tavana bakıyorum.

Metal kapının altından bir uzatma kablosu geliyor, duvara ve tavana bantlanmış, tek bir floresan ampulün paslanmış beyaz bir atölye lambasında vızıldadığı yere kadar uzanıyor, üstümde eğri büğrü asılı duruyor.

Yığın, yığın, yığın.

Isıtma sisteminin bir parçası olan borular arkamda canlanıyor.

Tanrım, birilerinin burada biraz bakım yapması gerekiyor.

Bakım demişken, burası da leş gibi *kokuyor*. Küçük odanın ortasında bir gider var ve lağım suyu ve haşarat ölümüne dair bir ipucu midemi tetikliyor.

Küflü, kirli hava astımına hiç iyi gelmiyor ve lanet olası fermuarlar bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki dolaşımı kesiyor. Parmaklarım ve ayaklarım üşüyor ama burada kaldığım ilk bir saat boyunca bağırıp çağırdım ve bu boğazımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramadı.

Arada bir kapının dışında alçak sesler ve hareketler duyuyorum. Kelimeleri çıkaramıyorum, ya da daha fazlasını. Belki de beni yakalayıp buraya atanlarla aynı kişiler, ama bunu anlamak imkansız.

Biliyorum.

Sırtımın ortasındaki kramp kaslarımı derinden yakıyor ve kollarımı esnetmeye çalışarak hafifletmeye çalıştığımda acı sarsıntıları omuzlarımdan aşağı vuruyor ve nefesimi kesiyor.

Garip ama korkmam gerektiğini bildiğim halde gerçekten korkmuyorum. Beni kasalarını açmış, güvenilir kanvas çantamı nakit para ve mücevherlerle doldururken yakaladıkları için motosiklet kulübü barının bodrumunda tutuluyorum.

Tüm bunları yasal yollardan elde etmediklerinden oldukça eminim, ancak görünen o ki başkasından aldıklarının kendilerinden alınmasını pek hoş karşılamıyorlar.

Üç gün önce her zamanki gibi Seneca, Nevada'ya doğru yola çıktım. Bir önceki kasabadan ayrılma vakti geldiğinde telefonumu çıkardım, haritayı açtım, gözlerimi kapattım ve parmağımı ekrana dokundurdum.

Seneca, Nevada bir sonraki hedefimdi. Buranın yaklaşık yüz mil güneyindeki Temple Bluff'tan gecenin bir yarısı, yerel yozlaşmış belediye başkanını ve onun boktan polis şefini, geldiklerini görmeleri gereken kolay bir dolandırıcılıkla yaklaşık 50 bin dolara aldıktan sonra gizlice kaçmışım.

Doğru kullanıldığında iyi bir göğüs setinin en iyi dikkat dağıtıcı unsurlardan biri olması beni hâlâ büyülüyor.

Tek spor çantamı, iki dizüstü bilgisayarımı topladım ve güvenilir, paslı 1999 model Ford F-150'mle yola koyuldum.

Güvenilir, sıradan ve modifiye edilmiş motoruyla beni zor durumlardan sıfırdan altmışa sekiz saniyenin altında çıkarabilen bir araç

Şimdiye kadar, belediye başkanı ve polis şefinin, onları zor durumda bıraktığını bildikleri için kaynadıklarını biliyorum. Ama ben asla kötü hissetmem. Ben alanlardan alırım. Ailemi verirken ve verirken izlerken öğrendiğim ders, sonunda hepimizin alındığıydı, bu yüzden ben sadece dünyanın efendilerine ve alanlarına kendi sessiz adaletimi sağlamaya çalışıyorum.

MC kulüpleri en kötülerinden bazıları. Ve en kolayı.

Genelde öyledir.

Heartlands Motosiklet Kulübü beni herkesten daha hızlı yakaladı. Belki şanslı, belki de başka bir şey, ama bildiğim bir diğer şey de MC kulüplerinin kendi adaletlerini dağıtmayı sevdikleri ve bu sefer memelerimin beni olacıklardan kurtaramayacağına dair bir his var içimde.

Kapının altından sesler sızarken kalbim hızla çarpıyor. Daha keskindiler. Şimdi, daha yüksek sesle ve dün kulüp barında, elektrik sayaçlarını kontrol eden ve yeni bir sayaca ihtiyaçları olduğunu söyleyen bir kamu hizmeti görevlisi gibi davrandığımda gördüğüm yüzleri ve insanları düşünüyorum.

Gerçekten de sayacın yenilenmesi gerekiyordu. En son 40'lı yıllarda değiştirilmiş gibi duruyor.

Bu dolandırıcılığı en az yirmi kez yaptım. Bazen, bunun işe yaramayacağını hemen anlıyorum, ama çoğu zaman gözüm Sahip olduğum az zamanda çevreyi incelemek, gerektiğinde güvenliği devre dışı bırakmak, kapı kilitlerine, kasaya, zayıf giriş noktalarına ve çekimi ayarlamak için ihtiyaç duyduğum diğer bilgilere göz atmak, ki bunu genellikle ilk temasımdan bir veya iki gece sonra yaparım.

Bu hayatı üstlenecekseniz kritik olan bir diğer beceri *de konuşma* yeteneğidir. Üç, dört, beş... kim bilir, belki de on tane sert MC kulübü üyesinin arasından sıyrılamayacağım, hepsi de kıçlarında paratonerlerle, çünkü bir hatun onları neredeyse sert bir sürüşe çıkarıyordu.

Sürgünün gümbürtüsü dönüyor ve başımı yatağa koyuyorum, boğazım sıkılıyor ve ağzım kuruyor, zihnimi temizlemeye çalışıyorum. Sahip olduğum en değerli beceri, insanları okuma yeteneğidir. Önümüzdeki birkaç dakika içinde olacaklar, güneşin etrafında bir tur daha atmamla ışıkların son kez söndüğünü görmem arasındaki fark olabilir.

Kapı açıldığında, en az dört kişiden oluşan bir grubun önünde tutulan spot ışığı beni kör ediyor. Yüzümü buruşturup gözümü kırpmadan önce kafalarının şeklini görüyorum ve başımı ışığın şiddetinden başka yöne çeviriyorum.

"Bu kız mı?" Derin bir sesin soğuk duvarlarda yankılandığını duyuyorum. "Evet. Çarşamba günü buradaydı, onu unutmam mümkün değil."

Sert zeminde sürtünen ayaklar var. Bazıları sırtımın arkasında, bazıları ayaklarıma doğru, biri de daha yakınımda, başımın yatağın cızırtılı, kirli kumaşının üzerinde olduğu yere yakın.

Yanağımda bir dil şakırtısı duyuyorum ve gözlerimin bir aralık açılmasına izin veriyorum, aşınmış siyah botları, kot pantolonu, dizlerimin arasından sarkan elleri görüyorum, her kimse yanıma çömeliyor.

Ancak bir şey oluyor.

Odanın kokusu kayboluyor. Baharatlı, tehlikeli bir koku... egzoz kokusu ama biraz ter kokusu ve egzotik bir kolonya, kuruyan ağzımı salya akan bir nehre çeviriyor ama bu beni ona doğru uzanmaktan alıkoymuyor.

"Lanet olası ellerim kopmak üzere. Ayaklarım da. Kangren olmalarını istemiyorsanız şu lanet fermuarları gevşetseniz iyi olur, göt herifler." Yukarıdan gelen kahkaha seslerini duyarak ağızımdan kaçırıyorum ama kokusuyla başımı döndüren adamdan değil.

Onun yerine öne doğru kayıyor, dizlerini yüzümün hemen önündeki şiltenin üzerine koyuyor. Bir eli omzumu kavıyor ve ayak parmaklarıma doğru vahşi bir öfke duygusu gönderiyor. Beni öne doğru çekip göğsümü yatağa bastırıyor.

Ellerimle temas ediyor. Parmaklarımı sıkıyor, omzumu aşağıda tutuyor ve bir sustalı olduğuna emin olduğum şeyin tıkırtısını duyuyorum. Birden nefes alamaz oldum.

"Bunları kim bu kadar sıkı taktı? Elleri mosmor oldu." Sesi kızgın geliyor.

"Ne oluyor lan? Bizden *çaldı*. Ya da yapacaktı... Ellerin mavi olmasından bize ne? Onun ellerini kesmeliyiz.

."

"Herkes dışarı!" Bileklerimin arasında soğuk metali hissettiğimde gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Acı çekmeyi bekliyorum, ama bunun yerine basınç azalıyor, ellerim açılıyor ve bir de bakıyorum ki ayaklarım da serbest kalmış ve sanırım yeni hedefimi bulmuşum.

İkinci Bölüm

Zincir

Bokunu düz tut.

Düzgün dur.

"Ne oluyor lan?" Killian bana bir bakış attı. "Bizden çalmaya çalıştı. Kimse bizden çalamaz."

"Biliyorum lan." Ben de havladım. "Ben lanet olası haznedarım, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Killian, Ranger ve Buzz burada benimle birlikte ve hepsi şaşkın görünüyor ve ben de bunu anlıyorum. Ama bu sadece bizi kandırmaya çalışan bir kız değil.

"Sadece," diye başlıyorum, sesimi alçak ve sabit tutarak. "Ben hallederim. Kapıyı kapat. Bu işi çözeceğim ve ondan istediğimi aldığımda sizi arayacağım."

Hepsi birbirine bakıyor ama onunla yalnız kalmam gerekiyor. Siyah kot pantolonu ve uzun kollu termal gömleğiyle bir ninja gibi meydan okurcasına yatarken taşaklarını titretiyor. Her şey ağzımı sulandıran kıvrımlarına iyice bakmamı sağlayacak kadar dar. Saçları, uzun siyah kirpiklerle çevrili gözlerine uyan sıcak kahve rengine.

Ayaklarında kırmızı Doc Marten botlar, oldukça yeni ve narin kulak memelerindeki minik, altın baykuş küpeleri fark ediyorum. Tam bir zıtlık karmaşası ve onun hakkında her şeyi bilmek istediğim hissine engel olamıyorum.

"Dedim ya." Söyledim. "Ben *hallederim*."

"Tamam." Yol kaptanımız ve barın sahibi Ranger ellerini kaldırıyor. "Ruby kışımın dibinde bekliyor. Bu hafta birkaç gün ortalıkta görünmedikten sonra siz pislikler beni buraya çağırdığınızda hiç de mutlu olmadı. Kızımı tam da istediğim yere getirmek üzereydim, o yüzden hepiniz siktirin gidin. Bana ihtiyacınız olursa arayın, ama ihtiyacınız yoksa aramayın."

Killian ve Buzz omuz silkerken, merdivenleri çıkarken küfrederek odadan çıkar.

Onun tepinerek uzaklaşırken çıkardığı ses, kulaklarımda yoğunlaşan nabzımın sesiyle karışıyor.

"Tamam, dostum." Killian, kulüp başkanının oğlu başlıyor. "Hikayeyi Stella ve Roxanne'den almışsın. Dün geldi.

Elektrik şirketinde. Rozeti ve her şeyi vardı. Arka kapının kilidini açmayacak şekilde ayarlamış olmalı. Şanslı Ranger koşumuzdan döndüğünde onu arka tarafta kasayı açmış halde buldu. *Kasayı açmıştı.*"

"*Biliyorum.*" "Biliyorum. "Hikâyeyi anladım. Sorun ne, bununla ilgilenmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hadi gidelim." Buzz, Killian'ın omzunu itti. "Yapacak işlerim var. Uyumak gibi. İki gündür Ranger'la birlikte gelecek hafta sonu için iyi bir rota belirlemeye çalışıyoruz. Chain bu işi halledeceğini söylüyor, halledecek. Ben lanet olası yorgun."

Killian bana bir kez daha şaşkın şaşkın baktıktan sonra elini saçlarının arasından geçirip başını sallıyor. "Bize ihtiyacın olursa ara, dostum. Ama kimse bizden bir şey alamaz."

"Çık dışarı." Ruh halim normal değil. Haznedar olmamın bir sebebi var. İnsanlar beni hafife alıyor. Dövmeli ve kulaklarımın arasında hiçbir şey olmayan bir et torbası olduğumu düşünüyorlar. Yanılıyorlar ve bu adamlar bunu biliyor. Şu anda bana güveniyorlar çünkü her şeyi kontrolüm altında tuttuğumu düşünüyorlar ama gerçek şu ki kontrol, hissettiklerimi tanımlayacak son kelime.

Killian ve Buzz giderken kapıyı arkalarından kapatıyorlar ve ben burada sikimi sertleştiren ve kalbimin iki kez atmasına neden olan bu kızla kalıyorum.

"Bakın, bu adamların neden bahsettiğini bilmiyorum, ben sadece-"

"Kapa çeneni," diye bağırıyorum, döndüğümde dizlerinin üzerine çökmeyi başardığını görüyorum ve bir saniyeliğine aklımı kaybediyorum, sikimi o dudaklarının arasına sokma düşüncesi, sikimin etrafında inlemesi ve salyalarını akıtması, dişlerimi sıkarak nefes almamı sağlıyor.

Öfkeleniyor, bunu görebiliyorum ve bir şekilde bu onu daha da sevimli yapıyor. Sanki içimde bir şalter var ve biri onu indirmiş, ben de sadece onu görüyorum. Geçmişte tanıdığım diğer kızlar gibi değil. Onlar memnun etmek için çok hevesliydim, ama o değil. Hayır. Ele avuca sığmaz biri olacak.

"Bırak beni gideyim. Lütfen..." Dizlerinin üzerinde debelenirken gözleri doluyor ve bu iyi bir rol ama yine de sadece bir rol. Korktuğu kesin ama bunun için ağlayacak biri değil.

"Kapa çeneni dedim."

İçgüdülerim devreye giriyor ve yumruklarım iki yanımda, odanın öbür ucundan ona doğru tepiniyorum. Cezayı hak ediyor. Heartlands MC'den çılmaya çalışmak mı?

Gözleri irileşiyor, o iri kara gözleri, ve taşaklarıma bir sopa gibi iniyor.

Öfkeyle homurdanarak yumruğumu arkasındaki duvara indirdim, eklemlerime yayılan acıyı hissederek homurdandım, "Otur lan yerine ve bir daha sesini çıkarma yoksa yemin ederim..."

Başını sallıyor, hemen itaat etmek için harekete geçiyor ve tek düşünebildiğim ona vermek istediğim diğer komutlar.

Pantolonunu çıkar. Şimdi de gömleğini. Sütyenini ve külotunu çıkar. Kendine dokun.

Evet, ben hasta bir sikiciyim.

"Bana ne yapacaksın?"

Başımı sallıyorum. "Henüz bilmiyorum. Ama şu anda burada oturup hayal etmene izin vereceğim."

"Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum. Annem merak edecek-"

Onu görmezden gelerek dönüyorum ve kot pantolonumun içindeki çelik çubuğu fark etmemesini umarak odadan çıkarken o da sessizliğe gömülüyor.

Yarım saat sonra, duvarı yumrukladığım için eklemlerime sarılmış bir bandaj ve bir tabakta peynirli sandviçle mahzene geri dönüyorum. Kabuklarını yiyip yemediğini bilmiyordum, bu yüzden her ihtimale karşı kestim ve yanına bir paket cips boşalttım ve bir elma da koydum. Hâlâ kendi kendime söyleniyorum, ama umarım şimdi sakinleşmiştir ve kim olduğu ve neden burada olduğu hakkında gerçek bir konuşma yapabiliriz.

Neden Heartlands MC'yi seçtiğini.

Tabağı bir elimde dengede tutarak cebimden anahtarı çıkardım ve kiler odasının kapısını açtım.

"Hey, ne yediğini bilmiyordum-"

Kapı suratıma tekmelenerek geri çekilirken, ancak bu kadarını yapabildim. Böylece küçük koridorun diğer tarafındaki duvara çarpıyorum. Bir şekilde tabağı tutmayı başarıyorum ama elma kenardan düşüp yuvarlanıyor, cipslerin bir kısmı da yere saçılıyor.

"Ne oluyor lan?" "Nereden buldun lan bunu?" diye bağıriyorum.

Metal çubuğu kafama doğru savurdu ve sandviç sonunda gitti, ben de kendimi saldırıdan korumak için kolumu kaldırıp boş tabağı tutmaya devam ettim. Ona yiyecek bir şeyler vermek buraya kadarmış.

Boştaki elimle metal çubuğun ucunu tutuyorum ve bunun ısıtma sisteminin bir parçası olduğunu fark ediyorum. Bir şekilde, onu sökmüş ve Bu boru parçasını silah olarak kullanmak için çıkardı. Yaratıcılık için on üzerinden on, daha önce kimse bunu yapmamıştı ve o burada sahip olduğumuz ilk kişi değil.

"Yerde kal lan!" Boruyu bırakırken çığlık atıyor, tutuşumu kaybetmeyeceğimi anlıyor. Kendini kapı çerçevesine yaslıyor ve yüzüme tekme atmak için kaldıraç kullanıyor.

Yana doğru eğildim ama kırmızı Doc Martens'iyle yanağıma bir bakış attı ve canımı çok yaktı.

"Oh, işte bu, küçük kız." Ayağa kalkmaya çalışıyorum, boş tabağı kenara fırlatıp ona doğru yükleniyorum. Beni alt etti, evet, ama Artık sürpriz yapma şansını kaybetti. Ben büyük, acımasız bir piçim ve uzun bir sohbet etmeden onu bırakacak değilim.

Onu incitmemeye özen göstererek belinden kavriyorum ve benden uzağa, odanın içine doğru fırlatıyorum. Neredeyse dengesini kaybedecekken hırlıyor, ama cüsseme göre hızlıyım ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek içeri girdim bile.

Büyük bir kız değil ama küçük bir dansçı da değil ve gördüğüm kadarıyla bu onun ilk rodeosu da değil. Gözleri aşağıya bakıyor, ağzı hafifçe açık, dişlerini göstererek doğrudan kasıklarına bakıyor.

"Bununla ne yapacaksın?" Alaycı bir gülümsemeyle alay ediyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, bu kadar utanmaz olması beni tahrik ediyor, Köşeye sıkıştığında bile. "Ben...bak, seni küçük-"

"Onunla sana vurmazdım. Sadece geri çekilmeni istedim." Hâlâ yere bakarak söylüyor. "Bana karşı nazıktın. Diğerlerinden daha nazık."

Metal direği bir kenara fırlatıyorum. "Evet, konuşmaya başlasan iyi olur, çünkü onları sonsuza dek oyalayamam."

Üçüncü Bölüm

Çayır

"Benden ne istiyorsun?" Odanın uzak tarafına geri çekildim, duvara yaslandım. Bu adam iri yarı ama sadece bir kişi. Eğer onu alt edebilirsem, ondan daha hızlı koşabileceğimi ve arkadaşları geri gelmeden bu kasabadan gidebileceğimi düşündüm. Beni bulduklarında ceplerimi boşalttıkları ve sırt çantamı aldıkları için kamyonunda her zaman böyle acil durumlar için yedek bir anahtar bulundururum.

Kötü hamle, Meadow.

Göründüğünden daha hızlı ve ben tek avantajımı kaybettim. Muhtemelen *tek* avantajımı değil. Kot pantolonunun fermuarının arkasındaki şişkinliğe bakılırsa, deneyebileceğim başka bir avantaj daha var. Ama bunu ne kadar ileri götürmek istiyorum?

Beni bu duvara doğru ittiğini, yüzüme doğru nefes aldığını, elini boğazıma doladığını, bacaklarımı açmamı söylediğini hayal ettiğimde bir ürperti omurgamda geziniyor...

Derin nefes al Meadow, bu yardımcı olmuyor.

"Seni bağlayarak başlayacağım."

Yutkundum, ağzım kurudu. "Ne?"

Başını sallıyor. "Eğer böyle davranacaksan seni serbest bırakamam. Sana güvenmiştim, sen bu güvene ihanet ettin. Bunun kötü bir fikir olduğunu anlayacaksın."

"Ama bileklerim..."

"Çok sıkı olmadığından emin olacağım. Bunu kendi başına sen açtın."

Tek bir adımda odanın diğer ucuna geçiyor ve kollarımı yanımdan tutuyor. Aletinden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyorum ve acaba buna oynamalı mıyım, belki kaçmak için başka bir açık aramalı mıyım diye düşünüyorum, ama Ben fırsat bulamadan beni pis yatağa sürüklüyor, yere yatırıyor ve eski çarşafı eğreti bir ip haline getiriyor. Ne olduğunu anlayamadan ellerim tekrar arkamdan bağlandı ve ben

Bundan kolayca kurtulamayacağımı biliyorum.

"Bakın, ben bir şey almadım. Siz kazandınız. Eğer gitmeme izin verirseniz, sizi bir daha rahatsız etmem, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Vay canına, ne kadar yardımseversin. Adın ne senin?"

"Meadow." Bunu söyler söylemez, bu adama neden kendi adımı verdiğimi merak ettim.

Gerçek ismim. Ben kimseye gerçek adımı vermem.

"Meadow, sana peynirli sandviç getirecektim ama sinir krizi geçirdiğinde sandviçi yere düşürdün. Aç mısın? Peynirli sandviç sever misin?"

Başımı salladım, tek kelime etmedim, bunun nereye gittiğinden emin değildim. Beni öldürecekse, bir an önce öldürmesi gerekmez mi?

"O zaman sana taze bir tane getireyim. Sonra konuşuruz." O Gömleğimin dekoltesinden görünen göğüslerime bakıyor, homurdanıyor ve dönüyor. "Kımıldama, yoksa diğer adamlara ne kadar benzediğimi anlarsın."

"Aç."

"Bu çok saçma," diye yakınıyorum, omuzlarım çöküyor. "Beni çözüp karnımı doyurmama izin veremez misin?"

"Hayır," diyor ağzıma bir patates cipsi tıktırırken. "Ya bu ya da hiçbir şey. Sana yiyecek bir şey vermek zorunda değilim, biliyorsun. Davranışların oldukça boktan."

Çiğneyip yutarken burnumdan bir iç çekiyorum, sonra ağzımı başka bir şey için açıyorum. On dakikadır beni besliyor ve bu durum hoşuma gitmiyor. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışmalıyım ve beni esir alan kişiye duygusal olarak bağlanmak bunu yapmanın yolu değil.

"Peki, sen kimsin?"

"Sana söyledim, benim adım Meadow. Meadow Greene." Ne olacak ki diye düşündüm, ona zaten ilk adımı vermiştim, ne olacak ki.

"Meadow *Greene* mi?" Başını sallıyor ve devam ediyor, "Demek istediğim bu değil." Bana bakıyor, sonra sandviçinden bir ısırık koparıp ağzıma atıyor.

"Sen *kimsin*?"

Çiğnemeyi bitiriyorum, yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum. "Doydum. Ve ben hiç kimseyim. Sadece şansı tükenmiş bir şanssızım."

Başını sallıyor. "Buna inanmıyorum." "Ne söylememi istiyorsun?"

"Annenden bahsettin. Nerede o?"

Siktir.

"Ben... onun bu işe karışmasını istemiyorum." Sesimden yalanı uzak tutmaya çalışıyorum, iyi olduğum bir şey ama genellikle ölü annemi bu işe karıştırmam.

"Ve işbirliği yaptığın sürece de öyle kalacak."

"Yani beni öldürmeyecek misin?" Ona meydan okuyan bir bakış attım. Bu MC haydutları hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da gardınızı bir an bile düşürmeyi göze alamayacağınızdır. Zorlamaya devam etmeli, korkunun kokusunu almalarına izin vermemelisin. Vahşi bir hayvanın size bakması gibi. Artık size saygı duymadıkları an, zayıf şansınız sıfıra iner.

"Karar vermedim. Her şey senin ne kadar işbirlikçi olduğuna bağlı. Ama başlangıç olarak anneni kontrol edebilirim, yalancı olmadığından emin olmak için."

Bu pek iyi gitmezdi.

"Öyle mi? Buraya geldiğimden beri beni kontrol ettiğin gibi onu da mı kontrol edeceksin?" Konuşmayı annemden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Hırlıyor ama gözleri vücudumda gezinmeden önce değil. Birden bir şey söylediğim için pişman oldum, çünkü hata yapsın diye onu kızdırmak istesem de bunu beklemiyordum. Gözlerinin değdiği her yer yanıyormuş gibi hissediyorum ve bakışları bir anlığına kasıklarına indiğinde...

Külot mahvoldu.

Çünkü bu iri yarı MC'nin kadınlık organlarımla doğrudan bir bağlantısı var gibi görünüyor ve bunu nasıl kapatacağım hakkında hiçbir fikrim yok, böylece düzgün düşünebiliyorum. "Bu tam bir zaman kaybı." Ayağa kalktı, tabağı pis masanın üzerine bıraktı.

yanımdaki şilte. "Acıkırsan, belki yemek için yeterince eğilebilirsin. En azından deneyebilirsin."

"Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Eve gidiyorum, sevgilim. Duş alacağım, kıyafetlerimi değiştireceğim, büyük, yumuşak yatağında uyuyacağım. Sen burada kalacaksın ve döndüğümde hâlâ konuşacak durumda değilsen biraz daha burada kalacaksın. Ve ondan sonra da biraz daha."

Dönüyor ve kapıya doğru ilerliyor.

"Bekle!" Yalvarıyorum, ama o çoktan içeri girmiş, kapıyı arkasından kapatmış ve anahtarı kapıya sokmuş. Bir saniye sonra ışık sönüyor ve yapayalnız kalıyorum.

Dördüncü Bölüm

Zincir

"Lanet olsun, Chain, sonsuza kadar bekleyemeyiz." Troy masanın üzerine eğildi, gözlerini bana dikti. "O amcıkla üç gün geçirdin, bence ona bir kurşun sıkalım ve işimiz bitsin."

Alçak sesle homurdanıyorum. Troy kulüp başkanı ve onun kararlarını sorgulamamalıyım, ama eğer canlarını yakmalarına seyirci kalacağımı düşünüyorlarsa

Meadow, yanılıyorlar.

Tamam, tabii, onunla umduğum kadar başarılı olamadım. Hâlâ benden kaçıyor. Eğer sıradan bir erkek ya da kız olsaydı, burnunu kırabilir, parmağını ya da ayak parmağını kesebilir ve bana tam olarak bilmek istediklerimi anlatmasını sağlayabilirdim.

Ama o öyle

değil.

O Meadow.

Benim

Meadow'um.

"Ben oylama yapalım derim. Bakalım kulüp ne düşünüyor. Onu kesip biçmeyi, süresi dolmadan önce bize ne söyleyeceğini görmeyi ve sonra o kaltağı terk etmeyi destekleyenler?" Parmağını kaldırıyor. "Evet."

"Hayır," diyorum, sonra dönüp Buzz'a bakıyorum. Bir an duraksıyor ama bana bir borcu var ve sonunda başını sallıyor.

"Hayır."

Oylama odada elden ele dolaşılıyor ve oylama benim lehime sonuçlanınca Troy dişlerini sıkıyor. Bir oyla.

"Peki. İşleri istediğin gibi yapmak için biraz daha zamanın var. Ama o meşhur Zincir cazibeni kullansan iyi olur, çünkü yarın bir oylama daha yapacağız. Ve ertesi gün bir tane daha. Ve bir sonraki. Eninde sonunda, iyi niyetin tükenecek. Ya o yarık seninle konuşacak ya da o bizimle konuşacak. Ona bunu söyle."

"Ona bir teklifte bulunmam gerekiyor," diye mırıldanıyorum, yumruğumu masaya koyarak. "Kabul edelim, kimin için çalıştığını bilmemiz gerekiyor. Kimin için çalıştığını

daha fazla bok geliyor. O hiçbir şey olmayabilir ama kim bilir arkasında ne var."

Troy dudaklarını büzer, sonra başını sallar. "Elbette, dinliyorum. Aklında ne var?"

Odaya girdiğimde başını kaldırıp baktı. "Tanrı'ya şükür sensin." Gözlerinde gerçek bir rahatlama var ve kırmızı kenarları bana ağladığını söylüyor. Göğsüm sıkışıyor ama bunu ifademden uzak tutmaya çalışıyorum. "O diğer adamlar senin gibi değil. Bana yapacaklarını söyledikleri şeyler..."

"Evet, ben burada olduğum sürece sana dokunamayacaklar."

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Kendini oturur pozisyona çekti. Evvelsi gün uyuması ve kovayı kullanması gerektiği anlaşıldı... yani kovayı kullanması. Bu yüzden, karışık çarşafı metal bir zincirle değiştirdik ve boynuna kilitli paslanmaz çelik bir tasma taktık, böylece biraz daha gevşek olacaktı. Ve söylemeliyim ki, çok seksi görünüyor. Bunu ona kilitlediğimi bilmek hoşuma gidiyor. "Benim için neyin var?"

"Tavuklu börek. Aç mısın?"

Başını sallıyor ve ben de yanına oturup turtayı kesmeye başlıyorum. Bu rutinimiz haline geldi ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama onu beslemeyi seviyorum.

Kıyafetleri kirli ve yatağının yanındaki kova, onu boşaltmamıza rağmen bok ve sidik kokuyor. Duş almak için yanıp tutuşuyor olmalı. bir banyo kullanımı. Normalde umurumda olmazdı ama bu kız beni parmağında oynatıyor.

"Demek senin için bir şey yaptım." Dönüp kaşlarımı kaldırıyorum ama zar zor cevap veriyor, ruh hali hayatında hiç olmadığı kadar düşük. "Seninle bir anlaşma yaptım. Benimle konuşursan, seni buradan çıkarırım."

"Gidebilir miyim?" Sesindeki umut beni neredeyse kırıyor.

Sadece başımı sallıyorum çünkü evet, onu bu odadan çıkarabilirim ama gitmesine izin vermek anlaşmamızda yok. "Yine de benimle konuşmalısın. Bana biraz zaman vermelisin. bilgi."

Ağızına bir lokma turta koyarken sertçe başını sallıyor. Çiğneyip yuttuktan sonra gözlerimin içine bakıyor. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Yine de konuşmalısın Meadow. Konuşmazsan sana yardım edemem. Kimin için çalışıyorsun?"

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Sana zaten söyledim."

"Bu sefer gerçeği söylemelisin."

"Lütfen, ben kimse için alışmıyorum." Doğrudan bana bakıyor. "Gerçeği söylüyorum. Gitmeme izin vermelisin."

İ çekiyorum. Bir şeyler sakladığını biliyorum. Başından beri vardı, ama ona her sorduğumda bana kimse için çalışmadığını söylüyor ve ben de buna inanıyorum. Peki, bu kızın olayı ne? Hâlâ ne hakkında yalan söylüyor?

"Tamam, peki ya řu annen? Onun evine gitmek istiyorsan, bana kim olduğunu söyle. Oraya gidip şüphe uyandırmadan onunla konuşabilirim ve anlattıkların doğruysa sorun yok demektir."

Bir an tereddüt etti. Belli belirsiz ama görmezden gelemeyeceğim bir şey.

"Annen kimin için alışıyor?"

Meadow başını sallıyor ve sonunda onun kırıldığını görüyorum. Benden uzaklaşmadan önce gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmaya başladığını görüyorum, sonra omuzları titremeye başlıyor. "O öldü, tamam mı? O öldü. Annem de babam da öldü."

Beşinci Bölüm

Çayır

Bunu daha önce kimseye söylememiştim.

Chain'in yüzündeki ifade bana sadece bir mahkum olmadığını söylüyor. Söylediklerimden dolayı incinmiş görünüyor. Onu etkiliyorum ve bu koz olarak kullanabileceğim bir şey olmalı.

Ama her nasılsa, birdenbire koz istemiyorum.

Gözlerine bakmamak için çok uğraştım.

Mavi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Hipnotik, ürkütücü... Beni içine çeken siyah bir şeritle çevrili parlak, parlayan bir açık mavi ve bana nefes almayı unutturuyor. Yeleği ve yamaları ile beyaz bir tişört giyiyor. Klasik Levi's pantolon, geniş ve yıpranmış deri kemer, zincirli cüzdan ve siyah botlar.

Yüzünde kalın bir sakal var ve tişörtünün altında, kollarında ve boynunda kalın bir mürekkep tabakası görüyorum ve aklım tüm bu karmaşık detayları keşfetmeye gidiyor.

Dilimle.

"Hey." Göz kapaklarımı yakan gözyaşlarımı sustururken Chain rahatlatıcı turtadan bir ısırık daha alıyor dudaklarımın arasına. "Özür dilerim. Bana ne istediğini söyleyebilirsin. Bu odadan çıkmadan önce bilmem gerekenleri, senin Burada olanların tek başına olduğuna beni şüpheyi yer bırakmayacak şekilde ikna etmen gerekiyor."

Başımı salladım, çiğneyip yutkundum ve cevap verdim: "Yemin ederim. Bu sadece benim anlaştığım."

Yalnızım." Başlıyorum, kelimeler bir kez başladığında onları durduramıyorum. "Benden sonra

Ebeveynler öldürüldü, alanların sürekli herkesten almasını izlemekten çok sıkıldım. Güç, gözdağı... Bir çeşit garip Robin Hood oldum. Bunu yapıyorum çünkü yapabildiğim şey bu ve bana garip bir şekilde amaç. Banliyöde ipotekle ve *kimin neye sahip olduğu* baskıcı zihniyetiyle yaşamak umurumda değil."

"Yani sen güzel bir dolandırıcısın."

Sesi kalbimin bir yerlerine çarpıyor ve omuz silkiyorum. "En iyi günümde güzel olduğumdan emin değilim. Ve kesinlikle, bugün en iyi günüm değil." Kovaya bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Hepsi senin en iyi günün." Beni azarlıyor, son lokmayı bana veriyor ve ben çiğneyip yutarken dikkatle beni izliyor.

Çok şey atlattım. Bu odada kilitli kalmak en kötüsü değildi ama kesinlikle en iyisi de değildi. Hâlâ o boruyla Chain'in kafasına vurmak istiyor olmalıydım ama bunun yerine ona doğru eğilmek istiyorum. Başımı göğsüne yaslamak ve kollarının beni sarıp sarmaladığını, beni sıkıca kavradığını ve bana onun güvenli limanım olduğunu hissettirdiğini hissetmek istiyorum.

Beni esir alan kişi değil.

Kaderime karar verebilecek kişi değil.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Para kazanmana yardım edeceğim. Para, döviz ticareti gibi başka becerilerim de var. Ben alçaktan daha fazlasıyım.

Bok yiyici. Kulübünüze yardım edeceğim, her neyse. Sadece beni buradan çıkar." Bir parçam hâlâ rol yapıyor. Gardını indirmesini bekliyorum, sonra hamlemi yapacağım.

Ama başka bir yanımda, daha önce hissettiğimi hatırlamadığım bir sızı, samimi. Onlara yardım edeceğim. Özellikle de Chain'le daha fazla zaman geçirmem anlamına geliyorsa.

"Sana özgürlüğünü verirsem, bunu hak etmiş olacaksın. Dediğimi yapacaksın ve ben de seni kulübün geri kalanından koruyacağım. Senin ölmeni istiyorlar. Ya da yarısının. Bize saygısızlık ettin. Bu kolay kolay düzeltilecek bir şey değil."

Başımı sallıyorum, odanın pis kokusu ve bana bakışları başımı döndürüyor.

"Seni çözeceğim. Sonra da seni buradan çıkaracağım. Çenenin kapalı tutarsan ve elimi tutarsan her şey senin için daha iyi olacak. Bir daha bir halt yemeye kalkarsan, bağlanmak endişeleneceğin en son şey olur."

O buradayken ürkütücü mavi gözleri her zaman bana bağlı ve kaçışımı planladığım kadar onun büyüğü altındayım. "Endişelerimin ne olduğunu nereden biliyorsun?" Şu anda üzerimde sahip olduğu güce tamamen teslim olmak istemeyerek karşı çıkıyorum.

"Bilmek isterim."

Tabağı bırakıp ayağa kalkıyor, cebinden bir anahtar çıkarıyor ve boynumdaki çelik tasmaya bağlı zinciri tutan asma kilidi tıklatarak açıyor.

Diğer eliyle aşağıya uzanıyor ve ben de kendi elimle onun elini tutuyorum, diğer elimi onun yanına gelene kadar yukarı itiyorum ve o koku bir kez daha kendini sarıyor

Beni zaten hissettiğimden daha da güçsüzleştiriyor.

"Çeneni kapalı tutacaksın. Bu tasma kalacak. Ben ne dersem onu yapacaksın, anlaştık mı?"

"Anlaşıldı." Kabul ediyorum, iki parçam hâlâ birbiriyle savaşıyor ama amacım bu hapishaneden çıkmaksa gerektiği kadar anlaşmaya varacağım. o an.

"Nerede kalıyorsun? Geçen gün sorduğumda şehre yeni geldiğini söylemiştin..."

"Route 6'daki Haywood Motor Lodge'da. Ama pikabım buradan birkaç blok ötede park halinde..."

"Tamam. Sırt çantanı yukarı çıkardım, adamlardan birine kamyonetini benim eve götürmesini söyleyeceğim. Gidip eşyalarını alacağız, sonra benimle kalacaksın. Duş alacaksın ve senin için sırada ne olduğunu söyleyeceğim. Haddini aşarsan, bir bok yapmaya kalkarsan, kendini burada bulursun. Tabii şanslıysan."

Yutkundum ve tüm sağduyuma rağmen selam verdim. "Emredersiniz efendim." Gözlerini devirip tasmayı çekiştirirken alaycı ses tonum ona bir şey ifade etmiyor.

"Hayatta kalma içgüdülerin çok zayıf, anladın mı?"

Dudaklarımı büküyorum. "Babam her zaman başımı belaya sokacak olanın ağzım olduğunu söylerdi."

Başını çevirip bana bakarken metal kapıdan geçiyoruz. "O ağzın başını belaya sokmak isterdim."

Karnım çırpınıyor ve dönüyor. Nasıl oluyor da beni esir alan kişi beni büyülüyor? Ondan nefret etmeli, yüzüne tükürmeli, öldürmeye çalışmalıyım. Bunun yerine, bana bakışı meme uçlarımın karıncalanmasına ve klitorisimin canlanmasına neden oluyor.

Üst kata çıkan yolun geri kalanında çenemi kapalı tutuyorum. Güneş ışığı ve duş fikri kaçma düşüncesinden daha motive edici ve Chain beni barın arkasına götürdüğünde bir grup erkek ve kadın bakıyor, bazıları buraya geldiğimden beri karşılaştığım adamlar, diğerlerini tanımıyorum.

İki kadın gülümsüyor, önce birbirlerine sonra yere bakıyorlar. "Ciddi misin, Chain?"

"Troy, dostum, bırak bunu ben halledeyim. Sonra dönüp açıklarım. Şimdilik onu ben alıyorum."

Masadaki diğer adamlar Chain'in Troy dediği adama bakıyor ve ne olacağını bekliyorlardı.

"Üç saat içinde buraya dönmeni istiyorum. Başka bir toplantı yapmamız gerekiyor."

Bir oylama daha."

Bizi sırt çantamı gördüğüm bir sandalyeye taşırken Chain'in çenesindeki kasların sertleştiğini görüyorum. Çantayı alıyor, Troy'a başıyla selam vererek boğazını temizliyor ve beni arkasından çekiştirerek kapıya doğru ilerliyor.

Biz geçerken kızlardan biri kıkırdıyor. "Senin tasmalı bir tip olduğunu hep biliyordum."

"Kapa şu lanet çeneni." Troy kıza doğru işaret ediyor ve kız dönüp bara doğru adım atarken başını eğiyor. "Bana bir Bud getir ve iş."

Bir an sonra boynum kapıya doğru sarsıldı.

"Oww." Isırıyorum, zinciri yakalamak için uzanıyorum ve iyice geri çekiyorum.

Yanlış. Hareket et.

Zincir yarım saniye içinde yüzümdeydi. Yumruğu tasmaya dolanmış, eli ile tasman arasında sadece birkaç santim kalmıştı.

"Kısa süreli hafıza kaybımız mı var?" Öfkeden kuduruyor ve beni bir köpek gibi sürüklerken bile ona verdiğim tepkiden nefret ediyorum.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ve bunu önemsedığım gerçeğinden hoşlanmıyorum.

Erkeklerin masasından kahkahalar duyuyorum ve her zamanki tepkim olan kayıtsızlık yerine yanaklarım yanıyor. Chain'in hayal kırıklığına uğramış bakışları yüzünden içimde bir gerginlik oluşuyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır."

"Güzel. Çünkü istersen bu tasmayı şu masadakilere teslim edebilirim." Başını eğiyor ve dilini üst dişlerinin arasında gezdiriyor.

"Hayır. Üzgünüm." Yutkunuyorum, bacaklarımın arasında biriken sıcaklıktan nefret ediyorum. "Aferin kızıma." Kulağıma fısıldıyor ve dünya dönmeye başlıyor.

Plop. Bitirdim.

Altıncı Bölüm

Zincir

"Vay canına." Zihnimde kalıcı bir demirbaş haline gelen kara gözlü kız, ön kapının sürgüsünü çevirip onu mutfığa doğru yönlendirirken oturma odamın etrafına bakıyor.

Söylemeliyim ki, ona tasma takmak sikimin kontrol altına alınmasına yardımcı olmuyor. Tek düşünebildiğim, onu dört ayak üzerinde tutmak, elimde sikim ve ağzı açık bir şekilde öne doğru çekmek.

Çantasını yere bırakıyorum ve bilgisayar çantasının omuz askısını omzumdan kaydırıp sırt çantasıyla birlikte mutfak masasının üzerine bırakıyorum ve bir sandalyeyi işaret ediyorum.

"Otur."

Gözlerini deviriyor. İçinde bulunduğu duruma saygı duymaması beni tahrik ediyor. Etmemeli. Onu köşeye kış üstü yatırıp ağzına bir tıkaç tıkmalıyım ama bunun olmayacağını biliyorum.

Her şeyden önce, verdiği sözü yerine getirmesi gerekiyor.

"Göster bana." Bilgisayar çantasını işaret ediyorum ve onu bodrumdan aldığımdan beri ilk kez zincirinin ucunu masaya koyup yanına oturuyorum.

Yavaşça hareket ediyor, yüzü ve elleri kir içinde ve içimden bir ses ona köpük banyosu yaptırıp bir saat boyunca onu yıkamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyor. Ama bunu yapamıyorum.

Çikolata kahvesi gözleri olan ve sikimi içine sokarken yumruklamam için haykıran saçları birbirine uyan bu yabancı kadar, kulübü soymaya çalıştı.

Onlar ailem. Bunu düzeltmem için bana güveniyorlar, her ne kadar bugün bir oylama daha olsa iyi niyetimin tükeneceğinden emin olsam da. Ve o zaman onunla birlikte kaçıyor olurdum, çünkü kimsenin ona zarar vermesine izin veremezdim.

Kardeşlerimin bile.

Birkaç dakika sonra elinde şık bir MacBook vardı ve ben de bir dolandırıcının hayatımda gördüğüm en düzenli hesap tablosuna bakıyordum.

"Bak, işte yardımcı dolandırıcılık. En iyisi değil ama kulüpler ve barlar için çoğu zaman işe yarıyor. Burada kazancı listeliyorum, hangi masrafları düşeceğimi. Sonra, bu sayfada..."

Birkaç kez tıklıyor ve altta altı haneli bir rakamı işaret ettiği başka bir Excel sayfası çıkıyor.

"Yani, zaman içinde, yatırım yaptıktan sonra, kamu hizmeti çalışmasının ödediklerim, verdiklerim ya da her neyse. Sanırım yapabileceğim şey, yatırım yapmanıza yardımcı olmak. Sayman sensin, neden seni seçtiler?"

Başımı salladım ama ona söyledim. "Babam saymandı. On yaşımdan itibaren bana nasıl çalıştığını öğretti. Farklı akışların ne olduğunu gelir elde edildi. Gerçi o zamanlar işler farklıydı, kulübün artık vazgeçtiği bazı şeylerle uğraşıyorlardı. Fahişeleri vardı; biz bunu yapmıyoruz. Uyuşturucu." Omuz silkiyorum. "Ot artık yasal ve gerçekten satmaya devam ettiğimiz tek ürün de bu. Başka gelir kaynakları arıyoruz. Daha yasal."

Alt dudağını ısıyor. "Paranızın para kazanmasına yardımcı olabilirim. Eğer bu yardımcı olacaksa, bunu ayarlarım, size ne yaptığımı göstereyim. Eğer bu işten kurtulmamı sağlayacaksa..." Yakasını çekiştiriyor.

"Anlaşma buydu."

Gülümsüyor ve yüzündeki tatlı meleği görüyorum, ama aynı zamanda rahat bir hayatı olmayan sertleşmiş kadını da görüyorum ve bunu değiştirmek istiyorum. Hangi çılgın sebepten olursa olsun, bu küçük suçlunun sahiplenici içgüdüleri var.

ayağa kalktığımı ve çoğu insanla aramdaki olağan soğuk mesafeyi erittiğimi biliyordu.

"Ee," diye başladı ve sandalyede doğrulup oturdu. "Şu ana kadar verdiğim bilgiler bana bir duş kazandırdı mı?"

"Belki."

Bana meraklı bir gözle bakıyor. "Peki, böyle bir lüksü ne sağlayabilir?"

Gözleri daha da açılıyor, dili alt dudağında geziniyor ve onu öpmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Dilimi köprücük kemiğinin yanındaki o küçük çukurda gezdirmek, boynundaki tendondan yukarı çıkarmak, sonra tam nabzının attığı yeri öpmek, bunu yaptığını bilerek Benim yüzümden.

"İşaretin için neden Ride or Die'ı seçtiğini söyle bana. Yani," diye başımı sallıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ve bir elimi sakalımda gezdiriyorum. "Orada

bir MC kulübünün ana üssünden daha güvenli yerler olmalı."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. Bunu yaptığım her saniye daha da Ride or Die bodrumunda geçirdiği zamanın onda bıraktığı kaba şekilden bile daha güzel.

Elleri tasmaından çıkan zincirle oynuyor ve burnundan uzun, yavaş bir nefes alıyor, konuşmak için ağzını açıyor, sonra kapatıyor, tekrar açıyor, sonra bir nefes üflüyor ve bana rahatsız edici bir gülümseme.

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, sikime pompalanan kanın zonklamasını hissediyorum ve kot pantolonuma baskı yapan kalın inçleri görüp görmemesi umurumda bile değil.

"Ben kolay lokma değilim." Sonunda başladı.

"Tamam, neden olmasın?"

Küçük bir omuz silkme hareketiyle gözlerini benimkilerle birleştiriyor ama bu kez tereddüt ya da rahatsızlık hissi yok.

"Çünkü ben alıcı değilim. Alanlardan alıyorum. Çoğu kulüp senin..." Bana sert bir bakış atarak başını salladı. "Siz alıcısınız. Gücünüz var ve bunu kendi çıkarlarınız için kullanmayı seviyorsunuz, diğer insanları yüz aşı."

"Bütün kulüpler böyle değil."

"Röportaj yapacak vaktim yok." "Yeterince adil. Ama tehlikeli."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Ben kolay kolay korkmam. Yaptığım şeyi yapıyorum çünkü gördüklerimi gördüm. Herkesin yaşadığı hayatı yaşamak umurumda değil.

normal ve başarılı olduğunu düşünüyor. Bir eve, bahçeye, araba ödemesine, 401K'ya ihtiyacım yok. Florida'da emekli olmak. Çok ileri gidene ve birisi bugün arkadaşlarınızın bahsettiği şeyi yapana kadar bunu yapacağım. Ya da sıkılırim. Belki de emekli olurum.

Florida." Ellerini kirli kotunun üst kısımlarına sürüyor ve yanakları kızarıyor.

Bu onu daha çok istememe neden oluyor. Kızarması bana gerçeği söylediğini düşündürüyor ve ben onun tüm gerçeklerini bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum.

"Duş hak edildi." Gözlerindeki ışıltıyı gördüğümde sikim zonkluyor. "Birkaç gündür aldığım en iyi haber. Birkaç gün mü? Ne kadar zamandır Orada mıydın?"

"Üç gündür."

"Vay be. Evet, öyle kokuyorum. Umarım yeterince sabunun vardır. Su korkarak akabilir."

Suyun onun çıplak bedeninden aşağı aktığını düşünmek taşaklarımın gerilmesine neden oluyor. Ayağa kalkıp başımı koridora doğru salladığımda ellerim yumruk oluyor. "Bu taraftan."

Tasmasını elime alıp onu önümde yürümesi için hareket ettiriyorum, günlerdir siktiğim inanılmaz kıcının biz ilerlerken seğirmesini ve sallanmasını izliyorum.

"Sağa doğru."

Etrafindan dolaniyorum ve kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum.

"Yine vay canına." İçeri girerken başını sallıyor, ben de kapıyı arkamızdan kapatıp kilidi çeviriyorum, gözleri önce onunkilere sonra benimkilere takılıyor. "Eviniz beklediğim gibi değil."

"Ne bekliyordun?"

"Bir parti evi. Yerde şilteler, spreyl boyalı duvarlar, çim mobilyalar..."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Zindandan sonra, bu hoş bir sürpriz."

"İşte anlaşma." Banyoya doğru işaret ediyorum. "Kapı açık kalacak. Tasmanı çıkaracağım ama tasma kalacak. İçeride havlu var ve ben izleyeceğim, pazarlık yok."

Gözleri büyüyor ve kafasında dönen çarkları gördüğümde birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Bak ama dokunma mı? Anlaşma bu mu?"

"Göreceğiz." Tasmasını metal tasmadan çıkarırken

Bir süre duruyor ve göğüs uçlarının tişörtüne baskı yaptığını görüyorum, bu sırada sikimin ucundan sızan döl boxerımı yapış yapış yapıyor.

Duşa doğru başımı sallayarak kokluyorum ve o da bana alaycı bir gülümsemeyle kapıdan geçip suyu açıyor ve arkasını dönüyor.

"En azından sana iyi bir gösteri sunabilirim..." Göz kırıyor, belindeki siyah tişörtü başının üzerinden yukarı çekiyor ve kalbim neredeyse göğüs duvarımdan çıkacak.

Yedinci Bölüm

Çayır

Kıyafetlerimi çıkarıp Chain için oynarken striptizci olarak ek iş yaptığımı düşünebilirsiniz.

Ayrıca erkekleri baştan çıkarma konusunda belli bir deneyimim olduğunu da düşünebilirsiniz. Ailem öldürüldükten sonra Afrika'dan çıktığımda on sekizime yeni basmıştım. Küçük bir mirasım vardı ama başka ailem yoktu ve eğitimim kitaplar değil hayat üzerineydi, bu yüzden gerçek bir iş bulmam mümkün değildi.

İlk başta kendime basit eksiler öğrettim. Çoğunlukla pisliklerden ve zorbalardan aldım, sonra daha büyük balıklara ve daha iyi değişime doğru ilerledim. Üç yıl oldu ve bu benim hayatım haline geldi. Bu konuda iyi hissetmiyorum ama kesinlikle kötü de hissetmiyorum.

Eksileri çalıştırmanın yanı sıra, erkeklerin zayıflıklarına oynamayı da öğrendim.

adil sekse gelmek oyunun bir parçasıdır. Vücudumu, gözlerimi, ağzımı nasıl kullanacağımı biliyorum... ama asla bir şey vermiyorum. Ödülü sallandırırım, istemelerini sağlarım, bekletirim ama asla gerçekten vermem.

Ama ben Chain'e veriyorum. Sıcak suyun altında çırılçıplağım, ucuz bir porno filmindeymişim gibi ellerimi üzerimde gezdiriyorum, başımı suya yaslayıp sırtımı kamburlaştırırken memelerimle oynuyorum.

Ama bu beni çok tahrik ediyor. Ben masum değilim. Biriyle birlikte oldum. Birkaç erkekle birlikte oldum ama yıllar geçti ve hiçbirini beni Chain'le olduğum kadar tahrik etmedi ve o bana dokunmadı bile.

O etraftayken, hatta son üç gündür bodrumdaki odaya gelen kişi o olduğunda bile, kendimi canlı hissediyordum. Uğultulu bir enerji etrafımı sarıyordu ve bir tutsak gibi tutulduğum için ne kadar kızgın olsam da, onunla ilgili bir şey kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Ve ıslak.

Soğukkanlı, sakın, soğukkanlı. Ama bir an için beni izlediğini görebiliyorum, buhar henüz cam duvarları kaplamamıştı. Banyonun kapısında duran masa sandalyesinde garip bir şekilde dik otururken gözleri ellerimi takip ediyor.

Kendimi çok kadınsı hissediyorum. Bu kesinlikle benim normlarım değil. Aslında cinsel doğamı hiç bu kadar önemsememiştim. Sanırım bunun için kaçırılmam gerekti.

içimdeki striptizciyi ortaya çıkarıyor.

Chain'in yaydığı ham erkekliği hiç hissetmemiştim. Kendinden emin, kibirli değil. Eşsiz ve özür dilemeyen.

Sarhoş edici bir karışım ve sakal, vücut, dövmele ve mavi gözleri de ekleyince... tek düşünebildiğim yatakta nasıl olacağı.

Eminim serttir.

Ama tam da doğru şekilde.

Ellerimi boynumdaki kaygan sabunu ovma için kaldırıyorum, beni çileden çıkarması gereken metal tasma ile oynuyorum ama bunun yerine sadece bacakları arasında derin titreşimi arttırıyor.

O bir motorcu. Eminim baş belasıdan başka bir şey değildir, ya da baş belasının bir parçasıyım, ama her nedense, bunun uyarılmam üzerinde herhangi bir azaltıcı etkisi yok gibi görünüyor.

Ama bu tahrik olmaktan daha fazlası. Bana baktığında kalbim bir şeyler hissediyor. Tıkırıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Beni beslerken, *Tanrım*, zindan odasının dehşeti ve kendimi içine soktuğum durum arasındaki diğışlere sadece seks değil, onunla yaşam fantezileri de sızdı.

Düşün artık buğulanmış cam duvarından bakıyorum. Chain's Ev beklenmedikti. Çok büyük değil, bir tür basit bungalov.

Seneca'nın az nüfuslu bir bölgesinde, toprak bir yol üzerinde. Dışarıdan bakıldığında derli toplu, altta taş bir önlük ve üstte grimsi kahverengi ahşap kaplama ile bir araya getirilmiş.

Çok rahat görünüyor. *Normal*. İçerisi de aynı. Temiz, düzenli, basit ama iyi inşa edilmiş. Klasik çeyrek biçilmiş meşe döşeme ve Craftsman tarzı gömme dolaplar var.

Duş kaygan yeşil ve siyah damarlı mermerden. Belli ki güncellenmiş, ancak evin geri kalanıyla aynı rahat stile sahip. Pırıl pırıl paslanmaz armatürler koyu renkli mermerle kontrast oluşturuyor ve evi bu şekilde mi satın aldığını, miras mı bıraktığını yoksa bir aile yetiştirebileceğim bir yer yaratan eli ve gözü olup olmadığını bilmek istememe neden oluyor.

Bu son düşünce, buharın arasından Chain'in dış hatlarını seçerken boğazıma küçük bir hırıltı takılmasına neden oluyor. Kımıldamıyor, gözlerini dikmiş beni izliyor ve içten içe bunun işin bir parçası olduğuna eminim.

Eğer isteseydi, beni o odada tutabilir ve istediğini alabilirdi. Aslında hepsi yapabiliirdi ve neden yapmadıklarını merak ediyorum. Uygun görünüyor. MC'lerden hırsızlık yapmanın riskli olduğunu biliyorum. Bu riski tartıyorum.

Çoğunun o kadar da zeki olmamasına ya da çoğu zaman kafalarının iyi ya da sarhoş olmalarına rağmen, almak kolay, ama yine de orada.

Haşlamaya yakın su beni yeniliyor gibi hissettiriyor ve dönüp gözlerimi kapatıyorum, saçlarımı spreyin içine doğru yatırırken ellerimi vücudumun ön kısmında gezdiriyorum. Sonsuza kadar burada kalamayacağımı biliyorum ama dışarı çıktığımda Chain'in gözlerinde arzu dolu bir bakış görürsem, bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim.

Ama eğer görmezsem, bu daha kötü olur.

Cesaretimi topluyorum ve suyu kapatmak için tutamağa uzanıyorum, ferahlamış hissediyorum ama hala emin değilim - sadece bu bardağın diğer tarafında ne olacağından değil, genel olarak bana ne olacağından da emin değilim. Yapmak zorundayım

Kulübe tazminatımı ödeme sözümü yerine getirmeliyim ama içgüdülerim her zamanki gibi kaçmak yönünde.

Cam kapıdan dışarı çıkıyorum, Chain'in verdiği kocaman beyaz havlu kapının üstünden sarkıyor. Havluyu aşağı çekerken, Chain'in oturduğu yerden gelen bir hırlama ya da inleme sesi duyduğuma yemin edebilirim.

Yumuşak havluyu gözlerime götürüp yüzümü siliyorum ve sonra geri itiyorum, saçımdaki suyu sıkıyorum ve odanın serin havasının ıslak tenimde tüylerimi diken diken etmesine izin veriyorum, hem beni esir alan hem de can simidim olan bu yabancıya tam teşhir olduğumu biliyorum.

Etrafımdaki hava ağır ve Chain'in nefes alışını duyduğuma yemin edebilirim.

Sonunda gözlerimi açtığımda, ayaklarımın etrafında zaten titreyen ateş, onu tam orada dururken bulduğumda yukarı doğru fırlıyor. Gövdesini kaplayan tişört şimdi yerde bir yığın halinde ve sağ eliyle göğsünü kaplayan derin mürekkepli kanatları ovuşturuyor.

Yutkunuyor, dişlerini kuzunun neresine geçireceğine karar veren bir aslan gibi beni tepeden tırnağa süzdüğünü saklamak için hiçbir çaba göstermiyor.

Bir an için, bu kuzunun kendi dişleri olduğunu unutup unutmadığını merak ediyorum.

Ona yukarıdan aşağıya bakmak için kendime bir an ayırıyorum. Botları, ağır, siyah. Hareket ettiğinde nasıl ses çıkardıklarını çoktan ezberledim. Kot pantolonu, tam kıvamında bol, kalçalarının altında, aşağıya doğru inen girintileri gösteriyor, altılı ya da sekizli, ama spor yapmanın o kadar da önemli olmadığını gösteren sert kenarları yok.

Doğal, sert ve gerçek arasında doğru bir denge var ve bir de mürekkep var. Lanet olsun.

Dövmelerle hiç ilgilenmedim. Ama Chain'de sanki onlarla doğmuş gibi. Vücudunu, kendi başına canlı gibi görünen, bakışlarımı yakalamak için uzanan ve vücudunun kendi başına bir hikaye anlatan her bir bölgesine çeken bu dekor olmadan hayal edemiyorum.

"Gördüklerini beğendin mi?" Sadece bir erkeğin yapabileceği gibi göğsünü ovuşturmaya devam ederek öne doğru bir adım atıyor, bu kadar basit bir şekilde bile kendine dokunduğunu görmenin beni delirttiğinin farkında değil.

Gözlerimiz birbirine çarpıyor ve ona meydan okuyorum, havluyu bırakıp kollarımı iki yanına sarkıtıyorum, saçlarımın yarısı sırtımda, diğer yarısı sol yanımda tenime yapışmış, göğsümün kabarıklığının başladığı yerin hemen üzerinde bitiyor.

Diğer elinde tasmayı fark ediyorum ve yenilgi hissi yerine, aramızdaki elektrikle birlikte içimde başka bir uyarılma dalgası yükseliyor vızıldıyor ve Chain, nefesinin sıcaklığını ve kokusunun sarhoşluğunu hissedene kadar ilerliyor.

Bir şey söylemek istiyorum, ağzım açık kalıyor, ama beynimle ağzımın işbirliği yapmasını sağlayamadan elini göğsünden ıslak saçlarımı avuçlarken, diğer eliyle de başımın arkasına dokunuyordu. beni ona bağlayan tokenin klik sesini bir kez daha duyuyorum.

"Bununla işin bitti mi sandın?" Zincirin ucunu havaya kaldırıyor, siyah deri sapı avucuna doluyor, onun etrafında da bir kat daha zincir var.

Cevap veremeden, beni ona doğru düşmeme yetecek bir güçle öne doğru çekiyor. Göğüslerim göğsüne değiyor ve yüzünde bir vahşet parıltısı belirirken iç duvarlarım sıkılıyor.

"Çünkü onunla işim bitmedi. Ya da seninle." Kulağıma homurdanıyor. "Bitmekten çok uzak."

Arkasına yaslanıyor, yüzü benimkinden on beş santim kadar yukarıda. Küçük değilim ama yine de bana tepeden bakıyor ve kendimi daha savunmasız hissetmeme neden oluyor. Bu garip bir şekilde hoşuma giden bir his, çünkü aramızdaki hava boşluğunu ortadan kaldırıyor.

Kot pantolonunun arkasındaki devasa ereksiyon şimdi hafifçe sallanırken kalçamın hemen üzerine bastırıyor ve bana doğru sertçe sürtüyor. Gözlerime izin verdiğimde

Ayakta dururken içine çekiyordu, kırk beş derecelik bir açıyla fermuarının dibinden başlayıp vücudunu boydan boya geçerek kemer halkasına kadar uzanıyordu.

Kalçası. Ölçülerde o kadar iyi değilim ama kumaş onunla benim aramda bir bariyer oluştursa bile tehlikeli görünüyor.

Sert kalçasının üst kısmını bacaklarımın arasına bastırıyor ve ben de kolayca açıyorum.

"Bu bir kız." Yukarıdan tıslıyor. "Artık benimle dövüşmeyeceksin, değil mi?"

"Ya edersen?" Elimde değil, hiçbir zaman kolay pes eden biri olmadım ve her ne sebeple olursa olsun, aramızdaki bu çarpık dans beni daha da azdırıyor.

Cevabı saçlarımdan tutup başımı geriye çekmek oluyor, ağzı boynumla birleşiyor ve ısırıyor. Keskin acı aşağıya doğru fırlıyor ve kadınlık organlarımda patlıyor, neredeyse dizlerimi büküyor. Bunu yaparken sikişimin seğirdiğini ve nabzının attığını hissettiğime yemin edebilirim ve Afrika'daki o çukurda saklanıp köylülerin ve kendi ailemin çılgınlıklarını dinlediğimden beri hissettiğim kadar çaresizim.

Dili daha keskin ısırmaklarla karışarak noktayı alırken ona karşı kıvranıyorum ve bu daha önceki her şeyden daha erotik. Sanki beni ağzıyla beceriyor. Duvarlarım kasılırken ve saçlarımı bırakırken onu neredeyse içimde hissedebiliyorum.

Rol yapmadan elini aşağı itiyor, kalçası geri çekiliyor ve Ben daha ne olduğunu anlamadan parmakları bacaklarımın arasına giriyor ve başımı kaldırıp yüzünde hınzır bir sırıtiş görüyorum.

"Çok güzel." Yakayı çekerken inliyor, parmakları aşağıdan kaygan sesler çıkarırken beni sağına döndürüyor. "Benim için dağınık, mükemmel pembe bir amcık. Eğer dövüşmek istiyorsan, daha iyi." Tıslıyor. "Küçük bir kavgayı severim."

Vücudumu ona karşı tutarken geriye doğru tökezliyorum, kalın bir parmağını içime sokup inletirken beni zincirle tutuyor.

Beni yatağa doğru iterken nefes alış veriş hızlanıyor, şilte dizlerimin arkasına değene kadar durmuyor ve dengemi kaybediyorum, üst bedenimin ağırlığı artık bir ağırlık merkezi bulamıyor, kendimi tasma ve içimdeki parmak tarafından tutulurken buluyorum.

"Daha önce konuştuğumuz gibi kulübe borcunu ödeyeceğini biliyorsun." Yatağa düşmeme izin veriyor, üzerimde yükselirken bacaklarım kenardan sarkıyor, onun

Gözlerim ağzımı sulandıran ereksiyon kütüğüne kayarken kaslarım sırayla seğiriyor ve sertleşiyor. "Ama sen ödemedin O boruyla kafamı uçurmaya çalıştığın için bana geri dön."

Tanrım, nasıl oluyor da hâlâ gelecek olan intikam tehdidi beni daha da azdırıyor?

Gülümsediğinde inliyorum, parmaklarını o kadar yavaş sokup çıkarırken orgazmik bir çırpınış neredeyse zirveye ulaşıyor ki çılgılık atmak istiyorum.

"Az önce elimi ıslattın prenses. Sanırım bu deliği sevdim. Sanırım tüm deliklerinden zevk alacağım."

"Onların senin olduğunu düşündüren ne?"

"Kendine şunu sor..." Burnunu çekiyor, dişlerini alt dudaklarına geçiriyor, sonra bitiriyor. "Hangisinden daha çok nefret edersin... İsteddiğim yerden istediğimi almamdan mı? Ya da seni bu yatağa bağlayıp bu odadan çıkıp gitmemden mi? oda?"

Üzerime eğilip diğer elini başımın yanında yumruk yaparken göğsünden kısık bir kıkırdama geliyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama faydası yok. Başparmağı klitorisimin üzerinde, iki parmağı içime girip çıkıyor ve vücudum uğulduyor. Gözlerindeki vahşi canavarı görmek için yukarı baktığımda saçlarım yüzüme yapışıyor ve dudakları aşağı indiğinde patlıyorum.

"İşte benim pis prensesim. Bana aminla cevap ver. Ağzın tamamen başka bir şey için olacak."

Ben inleyip çığlık atarken ağzı benimkini kapatıyor, orgazm sanki içimdeki hayatı çekip ona veriyor. İçimdeki dehşet verici patlamayı durdurmak için eğilip bükülüyorum ama faydası yok.

"Açgözlü, ıslak, pis küçük kedi. Her santimini ezberleyeceğim. Ama önce, hâlâ bir cezan var."

Başka bir orgazm beni uçuruma iterken dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor.

Düşündüğümü hatırladığım son şey, teşekkür ederim.

Teşekkür ederim. Ne için olduğunu henüz bilmiyorum.

Sekizinci Bölüm

Çayır

Neden korkudan aklımı kaçırmadım, emin değilim.

Chain'in elleri beni kollarımın altından kavıyor ve beni bir oyuncak bebek gibi yatağın üzerine fırlatıyor, başım hemen beni yutan ve yüzümü örten bir yastık yığınının içine düşüyor.

Yumuşaklığa karşı çırpınıyorum, kimsenin bilmediği bir şey var ki yüzümde battaniye, yastık ya da herhangi bir şey olmasına dayanamıyorum. Panik anında devreye giriyor ve çığlık atıyorum, yastıkları itip çekiyorum, Chain'i görene kadar tekmeliyorum.

Bir kolunu sırtımın altından geçirip beni yukarı çekiyor, sonra arkama uzanıp görünmez iblislerle savaşıyor ve beni yavaşça tekrar yere yatırıyor, başım yastıkların üstünde güvende.

"Özür dilerim." Nefes nefese kaldım, utancımdan yanaklarım yanıyordu. "Yapamam..." Zorlukla yutkunuyorum, düzensiz bir nefes alıyorum. "Benim bir fobim var. Küçüklüğümde kalma bir şey."

"Hey." Sesi alçak, gözleri yüzümü arıyor. "Biraz korkmanı istiyor olabilirim ama asla korkmanı istemiyorum. İyi misin?" Onun kaba Parmaklarım yanağımda geziniyor ve başımı sallayarak uzun bir nefes alıyorum. "Güzel. Bilmem gereken başka fobileriniz var mı?" Gülümsemeye başlıyor ama sesi samimi.

"Hayır." Dudaklarımı yalıyorum, parmağı dudaklarımda, çenemde gezinirken içimdeki panik akıp gidiyor. "Sadece yastık ve battaniye var yüzümde. Silahlar, bıçaklar, kıyamet..." Omuz silkiyorum. "...hepsi iyi."

Gözlerindeki şeytani parıltı yeniden ortaya çıkıyor ve alt taraftaki gerginlik aceleyle geri dönüyor. "Çünkü cezanın başlaması için fazlasıyla hazırım."

Yer değiştiriyor, yatağın kenarına eğilip komodinin çekmecesini açıyor, siyah naylon ipi çıkarıyor ve karnım zangır zangır titriyor.

"Komodininde ip mi tutuyorsun?" Bunun Chain için sıradan bir şey olduğunu düşünerek içimde kaynayan kıskançlığa şaşırarak meydan okuyorum.

Eli öne doğru fırlıyor, yüzümü kavıyor, gözleri gözlerimi yakarken çene kemiklerimi birbirinden ayırıyor.

"Bunu bir kez söyleyeceğim. Uzun zamandır kimse beni sertleştirmemişti prenses. Tatlı kıcımlı er ya da geç buraya getireceğimi biliyordum. Gözlerimi sana dikiğim günden beri tek yaptığım plan yapmaktı. Senin için. Benim için. Bizim için. Bu mu?" İpleri yüzümün üzerinde sallandırıyor. "Sadece planın bir parçası."

Yüzümü bırakıyor, ellerimi ellerinin arasına alıyor ve bileklerimi çevreleyen ipin halkasını hissediyorum. Sıkı ama çok sıkı değil. Fermuarlı bağları takan pislikler gibi değil.

Ellerimi başımın üzerine kaldırdığında ellerim birbirine bağlanıyor ve ipin metal başlığın üstündeki sürtünmesini duyuyorum, o hareket edip bağlarken gözlerimi Chain'in göğsünden alamıyorum. Üzerindeki mürekkepli deriyi izliyorum.

İpi çalıştırırken kıvrımlı kaslar, arzu içimin derinliklerini kavıyor.

Bunu istememeliydim. Daha birkaç gün önce hiçbir şey olmayan bu yabancı Başka bir tutsaktan daha fazlası, şimdi beni kullanımı için hareketsizleştiriyor ve amım zonkluyor. Hâlâ metal tasmaya takılı olan tasmaya uzanıyor ve ben çaresizce yatıp fışkırırken onu siyah iple doluyor.

Tamamen emniyete alındığımda omuz kaslarımda bir gerilme oluyor ama acı vermiyor. Zincir geriye doğru kayıyor ve bir elini ağzına götürüp orada tutarken botlarının yere vurduğunu duyuyorum, gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor ve arkalarında bir arzu izi bırakıyor.

"Bacaklarını aç." Isırıyor ve bir an tereddüt ediyorum.

Kalın kolu öne doğru uzanıyor, eli uyluğumun dış tarafında ve ben nefes nefese kalırken beni kalçamın üzerine itiyor. Bir saniye sonra diğer eli sertçe aşağı iniyor, gözlerimi sıkıp haykırdığımda gözlerimde kırmızı bir ışık yanıyor.

"*Bacaklarını aç.* Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum." El izinin sıcaklığı dışarıya doğru yayılırken kelimeleri duyuyorum ve kalçalarım yatağa geri düşüyor.

Dizlerimi hafifçe aralıyorum, odanın serin havası seksimin alev alev yanan sıcaklığında karıncalanıyor ve Chain'den alçak bir inilti duyuyorum.

Gözlerimi açtığımda yatağın ucunda duruyor, gözlerinde tatmin ve şehvetle bacaklarımın arasına bakıyor.

"Güzel am." Homurdanıyor ve aşağı uzanıp kot pantolonunun altındaki sikinin uzunluğunu okşuyor. "Benden nasıl özür dileyeceğini sana göstermek için sabırsızlanıyorum. Bir daha asla bizden çalmayacaksın, değil mi? Meadow?"

"Hayır." Başımı yastığa koyup sertçe yutkunuyorum. "Kişisel bir şey değildi."

"Ve şimdi öyle." Bu bir soru değil, bir ifade, ama yine de onaylamak için başımı sallıyorum. "Aferin kızıma." Dudaklarını yalayıp amıma bakarken hâlâ sikini kavırıyor.

Biraz rahatlamak için çaresizce iç kaslarımı sıkıyorum ve bu hafif iç hareket bile Chain'in sırtmasına neden oluyor.

"Muhtaçsın, değil mi?" Yatağın diğer tarafına doğru adım atıyor, daha önceki hareketi tekrarlıyor, diğer kalçam ortaya çıkana kadar uyluğumun dışını aşağı doğru itiyor ve gözlerimi kapatıyorum, ne geleceğinden eminim.

Tokat daha da sert, boğazımdan bir çığlık koparıyor. Kırmızı Nefesimi toplarken gözümde beliren flaşlar vücuduma bir sıcaklık dalgası yayıyor ve elini tekrar aşağı indiriyor.

Tekrar.

Gözyaşlarım

yanıyor.

Tekrar.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

Tekrar.

Orgazm zirveye ulaşıyor ve utanç göğsümü sıkıyor.

Daha önce hiç anlamadığım fanteziler içimden fırlıyor. Kontrol hep bende. Olmak zorundayım.

Günlerimi böyle geçiriyorum. İşimi yapmamı sağlayan şey bu. Kontrol.

Kontrol.

Her zaman kontrol.

Görüşüm bulanıklaşırken bedenimi diğer tarafa çeviriyor. Ağırlığını yanımdaki yatağın kenarına veriyor, bileğim ipi çekiyor ve ben hıçkırıklarımı bir nefes ve bir öksürükle serbest bırakmadan önce kıcıma üç sert şaplak indiriyor.

Kendimi durduramadan bacaklarımı birbirine kenetliyorum. İhtiyacın zonkladığı yerde biraz sürtünme için çok çaresizim, bana attığı şaplakların etkileri uyluklarımın iç kısımlarını kaplıyor.

Vücudumu tekrar ortaya doğru savururken elleri sertleşiyor, dizlerimi kavırıyor ve onları dizginlemeden birbirinden ayırıyor, iç uyluklarımdaki kasları sıkıca çekiştiriyor.

"Şuraya bak." Gözlerimi açıp ona bakmaya cesaret ettiğimde alay ediyor. Vahşileşmiş, bir elini saçlarında gezdiren ve sımsıkı bükülmüş yüzünü iten bir canavar. "Görünüşe göre bu pembe yaranın iyi bir şaplak için bir şeyi var."

İki parmağını sırlıklam açıklığına sokuyor ve onları sınırlarına kadar zorluyor, beni nefes nefese bırakıyor ve titretiyor.

Beni parmaklarıyla tekrar sikerken gözleri üzerimde, ta ki ben utanmadan kalçalarımı onun itici eline doğru itene kadar.

"Hoşuna gitti mi? Parmaklarımdan hoşlandın mı? Ya da şaplak atılmasından hoşlanır mısın? Ya da bağlanmayı? Ya da üçünü birden?"

Parmaklarını geri çekiyor ve dudaklarıma götürüyor, eğilip yalamadan önce oradaki kaygan, misk kokulu ıslaklığı boyuyor. Bir cevap isteyip istemediğini bilmiyorum, ama istiyorsa ne olacağını da bilmiyorum.

"Yeterince cezalandırıldığını mı düşünüyorsun?" "Yeterince cezalandırıldığını düşünüyor musun?"
parmaklarını kendi dudaklarına götürür ve her birini yavaşça yalarken gözleri yarı kapanır ve inler.

Yüzü beni büyülediğinden, diğer eli tekrar aşağı indiğinde zar zor fark ediyorum, ancak bu sefer hassas etime, tamamen açılmış ve bacaklarım ön kolunun etrafında kapanıyor.

"Oh hayır. Ne zaman duracağını sen söyleyemezsin. Sana bir soru sordum, cevap vermedin. Aslında sana birkaç soru sordum ve daha önce de söyledim. I. Sevmiyorum. Sevmiyorum. sevmiyorum. Tekrarlamaktan. Kendimi."

"Owww!" Klitorisime dört, beş, altı şaplak daha atarken inliyorum ve şaşkınlığımla, hain bedenim bükülüyor ve daha fazla gözyaşı ve hıçkırık en derin kısımlarımdan çekilirken yalvarmamı ve Chain'in adını çağırmamı sağlayan bir orgazmı serbest bırakıyor. "Lütfen..." İnemelerimin arasında mırıldanıyorum. "Lütfen!"

"Evet, lütfen demeni seviyorum. Ağlaman hoşuma gidiyor. Benim için."
Kendime engel olamayarak bacaklarımı daha da açtım ve içimde bir rahatlama hissettim. Onu tekmeleyebilirdim ama bu ne işe yarardı? Kendimi çözemem; bu durumda fazla bir değişiklik yapamam.

Sadece kabul edebilirim.
Aşağı uzanıyor ve bu sefer parmakları klitorisimi aralarına alıyor.
Bu bir çimdik, ama beni neredeyse yeniden mutluluğa sürüklemeye yetiyor.

"Tekrar lütfen de." Çimdik acıya dönüştüğünde homurdanıyor.
"Lütfen!" Hemen ağzımdan kaçırıyorum, bu her neyse daha fazlasını istiyorum, acıdan kaslarım seğirip vücudum ter içinde kalsa da yalvarışımın onu durdurmayacağını umuyorum.

Chain yatağa doğru ilerliyor, bacaklarımla arasına yerleşiyor ve tören yapmadan ağzını aşağı indirip kıstırdığı parmaklarının arasından klitorisimi yalayarak neredeyse çözülmeme neden oluyor.

Sonra, parmakları içime girip çıkarken dili de içime girip çıkıyor. şişmiş yumruma saldırmaya devam ediyor ve birkaç nefes içinde kıvranıp tekrar boşalıyorum.

İçimdeki şok darbelerini, benden akan ıslaklığı hissediyorum, ama Chain beni kavrulmuş bir hayvan gibi yalıyor ve emiyor, kendi hayvan inlemeleri ve hırıltılarında verdiğim her şeyi alıyor.

Dili yukarı ve aşağı sürükleniyor, klitorisimin etrafında dönerken ağzı istekli, beni soluk soluğa bırakıyor ve bağları çekiştiriyor. Ben kalçalarımı kaldırıp onun sunduklarından daha fazlasını almaya çalışırken dili tekrar aşağıya iniyor, içime girip çıkıyor.

Dehşetle, daha fazlasını vermek yerine, aşağıdan kahkahasını hissediyorum. Dili duruyor ve bunun yerine klitorisimi serbest bırakıp başını bacaklarımın arasından yukarı kaldırıyor, memnun bir homurtuyla bir elini sıırılsıklam sakalından aşağı sürüklüyor.

"Lütfen." Tekrar başarıyorum, çünkü adından başka bildiğim tek kelime bu gibi görünüyor. "Zincir."

"Mmm." İnliyor, yataktan kalkıp beni hala zonklayan kıcımın altındaki yumuşak yatakta yarattığım bir su birikintisinde bırakıyor. "Lütfen. Zincir." Dudaklarını alaycı bir ifadeyle yalıyor. "Sanırım bunu bir milyon kez daha duymak istiyorum. Görünüşe göre buralarda takılmak zorunda kalacaksın prenses. Genelde istediğimi alırım."

Bana bakışı, darmadağınık halime rağmen, kendimi güzel hissediyorum. Güzel. Seksi. Çoğunlukla benden kaçan şeyler şimdi onun gözlerinden sağanak halinde üzerime yağıyor.

Kendimi hiç bu kadar fiziksel anlamda özel hissetmemiştim. Ergenliğimden beri aynı yirmi otuz kilo fazlalığımla savaştım. Burnumun hep çok büyük olduğunu düşündüm, içinde bir şişlik var. Gözlerim düzensiz. Kahverengi. Ortalama.

Ama şu anda? Ben bir motorcunun yatağına bağlanmış Victoria's Secret'ım ve kendimden duyduğum tüm şüpheleri bir kenara itip bu çılgın tren beni nereye götürürse oraya gidiyorum.

Ben dikkatle izlerken Chain kot pantolonunu, ardından da düz siyah külotunu çıkarıyor. Sonunda siki serbest kaldığında, boğazıma takılan boğulma sesine engel olamıyorum.

Ağzımı açıyorum ve söylemeyi düşünebildiğim tek şey, "Bu şey cezamın bir parçası mı?"

"Buna inansan iyi edersin, bebeğim. Acı ve zevk, hepsi bu vanilya gorilde toplanmış."

Dokuzuncu Bölüm

Zincir

Orospu çocuğu.

Onu istediğimi biliyordum.

Onunla oynayacağımı biliyordum.

Derinlerde bir yerde, bunun asla yeterli olmayacağını biliyordum.

Burada durmuş, onun sulu, olgun amına bakıyorum... kokusu ve tadı her tarafımda. Bu bir oyuncaktan daha fazlası.

Eğlenceden de öte.

Bu sonsuza dek sürecek. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim ama içimde o kadar derinlere kök salmış ki ne düşünürse düşünsün ya da ne kadar uzağa kaçmaya çalışırsa çalışsın, onu takip edip anlayana kadar buraya geri getireceğim.

Burası evi.

Ben onun eviyim.

O benim ve bu gerçeği kabullenene kadar onu o lanet zindanda tutmak zorunda kalsam bile, kabullenecek.

Bir daha kimse ona dokunmayacak. Ben pisliğin tekiyim.

Gerektiğinde pis bir dövüşçü orospu çocuğuyum. Beni hiçbir şey korkutamaz. Şu ana kadar. Eğer biri ona dokunursa, ona zarar verirse, bedelini öder.

Çıplak amcığı bana göz kırptıyor. İçine girmem için yalvarıyor. Ve ben de bunu yapmaya niyetliyim.

"Sırada ne var biliyor musun?"

Koyu renk gözlerinin titrediğini ve dudaklarını yalayıp başını aşağı yukarı sallarken meme uçlarının gerildiğini görüyorum.

"Seni becereceğim prenses. Sertçe. Çiğ. Aramızda hiçbir şey olmayacak. Koruma yok. Neden biliyor musun?"

Korku var, ama gözleri açılıyor ve başını sallarken bu düşünce onu boşalmaya hazır hale getirmiş gibi görünüyor.

"Ben alıyorum. Alanlardan aldığını söylemiştin. Sen bizden aldın, şimdi de ben senden alacağım. Daha önce hiç korunmadan bir erkeği içine aldın mı?"

"Hayır." Sesi, iç bacaklarındaki kaslarla birlikte titriyor. "O zaman ben de bunu alıyorum."

Yatağın ucunda dizlerimin üzerine çöküyorum, uzanıyorum ve çıplak seksini elimle kavıyorum, nefesi kesilip kalçalarını içime doğru iterken orada tutuyorum.

"Bana istediğini söyle." Diğer elimle aşağı uzanarak günlerdir bana verdiği acıyı dindirmeye çalışıyorum. Sonunda biraz rahatlayacağımı bildiğim kadar, bunun geçici olacağını da biliyorum.

Çünkü hiçbir amcık taşaklarım onunki gibi sahip olmamıştı ve ben henüz onun içinde bile değilim.

Gözleri sikime kilitlenmiş, başını sallıyor ama bu yeterli değil.

"Bir dakika önce ismimi ve ricalarımı çok iyi söyledin. Eğer bunu istiyorsan," Sikimi birkaç kez okşuyorum, ön sperm damlaları ve taşaklarım lanet bir trampet kadar sıkı. "Kelimelerini kullan, iyi kız. Yoksa sana horoz yok."

"Lütfen." Bağlanmış ellerini çekerek inliyor. "Chain, beni becermeni istiyorum. Beni becermeni istiyorum, *lütfe*n, Chain." Hepsini bir araya getiriyor ve ben sadece onun bu sözlerini duyarak neredeyse elime boşalıyorum.

Sikim hiç bu kadar sert olmamıştı ve onunla sert ve hızlı bir şekilde sevişmek istediğim kadar, onunla ilgilenmek de istiyordum.

Onu memnun etmek.

Bana istediği şeyin ben olduğumu söylesin. İhtiyacı olan şey. Asla doyamayacağını.

Asla.

Açık bacaklarının arasındaki yerine tırmanırken gözleri benimkilerde. Her iki dizine birer elimi koyarak yukarı doğru itiyorum, hem kalçalarını kaldırıyor hem de genişçe açıyorum, böylece pembe büzülmüş arka girişinin göz kırpışını görebiliyorum ve zihnim bunun da benim olacağı zamana sürükleniyor.

Onunla ilgili istemediğim hiçbir şey yok. Bu tür duygular benim içimde hiç dönmedi, ama kulübümüzde yaşlı kadınlarını bulan birkaç erkekten bunun olabileceğini biliyorum. Sert, soğuk anne bile sikicilerin kalpleri çalınabilir ve korkarım sonunda bana olan da bu.

Bir elimi sikime atıp dümdüz tutuyorum. Saçları başının etrafında vahşi bir çikolata halesi oluşturmuş, bacaklarım arasındaki canavarın ilk tadına bakarken yanakları kıpkırmızı.

"Seni sert sikeceğim prenses. Herkes senin alındığını bilecek. Bir daha asla aynı şekilde yürüyemeyeceksin."

"Tanrım, lütfen... Zincir." Daha fazla yalvarıyor ve başını geriye doğru eğdiğinde tek düşünebildiğim, *bu kelimeleri duymanın çok ateşli olduğu*.

Sabırsızlanıyorum, ona ilk baskıyı uyguladığımda vücudu sertleşiyor ve sıcak, dar deliğinin içine sadece bir inç kadar giriyorum.

Sırtımdan ter damlıyor ve döllерimin onu doldurmasını istiyorum. Şu andan itibaren benim gibi kokması gerekiyor.

Gözleri nihayet benimkilere geldiğinde, içine batıyorum. Kaygan sıcak mengenesi etrafımı kavıyor ve ben zaten bağımlıyım. Daha fazla yumuşaklık kalmadı.

Ona çarpıyorum, yatak başlığı duvara çarpıyor. Daha hızlı.

Daha sert.

Ellerimi kalçalarına atıp sertçe kavradım ve onu duvardan yukarı kaldırdım. Birkaç santim yatağa, böylece daha derine inebilirim. Spermлерimin doğrudan onun rahmine ulaşmasını istiyorum ve bu düşünce beni homurdanmaya ve alnımdan ter damlayana ve nefesim bir maraton koşmuşum gibi hissedene kadar onun içine girmeye zorluyor.

"Lanet olası benim." Homurdanıyorum. Her kelime, kendimi onun içinde serbest bırakmamanın verdiği kısıtlamayla acı veriyor.

Aletimin kayganlığını görecektene kadar geriye yaslanıyorum, etrafımda uzanırken müstehcen bir şekilde açılıyor, dudakları şaftımı yukarı ve aşağı sürüyor.

İnliyor ama amının sikimi boğuşuna bakılırsa canı yanıyor olmalı.

"Bebeğim." Dişlerimi sıkıyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor. "Acıyor. Çok büyük. Çok iyi. Seninle doluyum. Her şeyinle. Hepinizi istiyorum..."

İpeksi duvarları daha sıkı kavıyor ve boşalmamak için kendini zor tutuyordu.

"Hepsi senin prenses. Her zaman senin olacak. Hayatının geri kalanında bu alete iyi bakacaksın. Duydun mu beni? Hayatının geri kalanında."

Sözlerim onu şoke ettiği kadar beni de şoke ediyor ama etkisi ihtiyacım olan şeydi.

İç duvarları nabız gibi atıyor, inleyip sızlanırken sırtı kavisleniyor, duvarları sarsacak kadar gürültü çıkarıyor ve ben buna bayılıyorum.

Çok gürültülü. Benim için gürültülü. Çünkü benim için boşalıyor. Sadece benim için.

İçeri ve dışarı pompalıyorum. İçine girip çıkıyorum çünkü bunu sonsuza dek hissetmemizi istiyorum. Bundan sonra başka kimsenin olmayacağını bildiğimiz bu an.

Sadece ikimiz.

İnliyor ve kalçalarını döndürüyor ve ben kendimi tutmak ve ona daha fazlasını vermek için yanağımın içini ısıyorum.

Bacaklarının arasında özensiz bir karmaşa var ve vücudunun bana nasıl boyun eğdiğini hissetmeyi seviyorum. Kendini bana veriyor. Ama yine de yetmiyor.

Öne doğru eğilip göğüslerini ellerime alıyorum, onları tutacak olarak kullanıyorum, sağlıklı olandan daha fazla güçle sürüyorum, acı çığlıkları zevk seslerine karışırken içeri girip çıkıyorum.

Meme uçlarını avuçlarımın arasında sıkıp hissederken aletimden döl sızıyor. Sıktığımda kremi beyaz sütün kayganlaşacağı günü düşünüyorum ve vücudunun verdiklerini alacağımı ve hepsini yutacağımı bilerek ağzım sulanıyor.

Kalın sikim ağrıyor, taşaklarım kabarıyor, o tekrar boşalırken dökülmeye hazır.

Zonkluyor ve beni içten sarsıyor.

"Sen kime aitsin lan?" Yüzümü buruşturuyorum, tırnaklarımı yumuşak etine batırıyorum, sertçe içeri ve dışarı pompalıyorum, yatak sanki yenilgiyi kabul et.

Gözleri benim üzerimde, yanaklarında gözyaşları var ve cevap verene kadar - bunu yapmak her ne kadar ölüm gibi gelse de - duraklayarak bekliyorum.

"Sen." Fısıldıyor, kelimeleri hırıltılı ve çaresiz. "Ben sana aidim." "Evet, sana aitim."

Vücudu karşılık veriyor, ben onu sertçe sikerken etrafımı kavırıyor. Daha önce hiç sikmediğim kadar sert. Çünkü ona bir parçamı veriyorum. Ondan önce sahip olduğumu bilmediğim bir parçamı.

Verebileceğimi bilmediğim bir parçamı.

Ona son bir hamle yapıyorum ve bırakıyorum, tohumlarımın uzun, kalın fiskiyeler halinde serbest kaldığını hissediyorum, çıplak amının içine pompalıyor ve kök salıyorum, ne olursa olsun, artık bana ait olduğunu biliyorum.

Sadece ben.

Onuncu Bölüm

Çayır

"Bütün bunları nereden biliyorsun, sevgilim?" Gage dedikleri adam beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve Chain'in yanımda kısık bir hırıltı çıkardığını duyuyorum. İhtiyaçtan titriyorum, beni nasıl siktiğini, amımı nasıl yediğini, sonra gece boyunca beni tekrar tekrar nasıl siktiğini hatırlıyorum... ama imayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bunu uzun zamandır yapıyorum," diye açıklıyorum, "ama her zaman bir hırsız değildim. İlginç bir çocukluk geçirdim, bir bakıma evde eğitim aldım. Ailem bana gerçeklerden çok beceriler öğretti ve bu becerilerden biri de parayı nasıl daha fazla paraya dönüştüreceğimdi."

Göçebe yaşam tarzımızı bu şekilde finanse ettiler. Kongo'da okul açmadıkları ya da Brezilya'nın yağmur ormanlarında yardım etmedikleri zamanlarda İnsanlar daha üretken ve verimli bir şekilde çiftçilik yapmayı öğrendiler, kazandıkları az parayı alıp daha fazlasına dönüştürdüler.

Babam eğitilmiş bir astro-fizikçiydi ve annemin UC Berkeley'den hesaplamalı matematik alanında doktorası vardı.

Bir düğmeye basıp ekranı gösteriyorum ve Gage gülüyor. "Bu senin projeksiyonun mu?" Troy'a bakıyor, buranın sorumlusunun o olduğunu anlamaya başlıyorum. "Etkileyici, dostum. Ondan hoşlandım."

Troy çenesini sıkıyor ve benden Gage ve Chain kadar hoşlanmadığı izlenimine kapılıyorum. "Pekâlâ, kilise toplantısı.

Belli ki konuşmamız gereken şeyler var." Gözlerime bakıyor. "Sensiz, tatlım."

Chain'e dönüp bakıyorum. Elleri tasmamda, yani onun izni olmadan zaten gidemem ama gitmek de istemiyorum. Onun olduğunu, beni koruduğunu ve güvende tuttuğunu bilmek hoşuma gidiyor. Troy beni tehdit etse bile Chain'in isteklerine karşı gelmem. Sadece bana zarar gelmeyeceğinden emin olması için ona güvenirdim.

"Sorun yok, Med. Sadece çocuklarla konuşmam gerekiyor. Hadi, kulüp odasında bekleyebilirsin."

Yakamı hafifçe çekiştiriyor ve ben de onu kapıya kadar takip ediyorum. Kanepe olarak kullanılmak üzere yeniden düzenlenmiş eski bir kamyon koltuğunu işaret ediyor ve tasmamı bir askıya bağlarken hemen oturuyorum. Kulüp odasında başka adamlar, birkaç kız ve yaşlı kadın dolaşıyor ama onlarla göz göze gelmemem gerektiğini biliyorum.

Chain, "Burada bekle," diyor ve o içeri girip kapıları arkasından kapatırken ben de başımı sallıyorum.

Daha gideli birkaç dakika olmamıştı ki hapishane kılıklı sıska bir sarışın Dövmeler ve o kadar kısa ve dar bir etek ki, yemin ederim güzel porselenin önümde durduğunu görebiliyorum. "Demek kulüpten çalmaya çalışan sürtük sensin, ha?"

"Ben istemiyorum-"

"Evet, bu o. Chain'in ona karşı bir ilgisi var." Benden çok da büyük olmayan arkadaşıma bakıyorum. Bu tür kulüpler hakkında yeterince bilgim var; tam bir kulüp üyesi olabilmek için kendini kanıtlamaya çalışıyor. "Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi, duyduğum bu. Sırf adamın sikini ıslatabilsin diye. Yakında bundan bıkacaktır." Küçük bir kahkaha attı ve sıska sürtük bana ters ters baktı.

"Bu doğru, ha? Kukunun seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" Sırıttıyor. "Burada zaten yeterince am var. Sıkılacak ve sonra bana geri dönecek. Ve sen, seni küçük yarık, dışarıda olacaksın." O boğazında kesik bir hareket yapıyor ve ima açık, ama bakışlarımı yere çevirmeme neden olan şey bu değil.

O da böyle söyledi.

Hemen bana geri dönecek.

Bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor. Chain'in başka bir kadınla birlikte olabileceği düşüncesi kusma isteği uyandırıyor. Onu paylaşmak istemiyorum ve bu beni korkutuyor. Çünkü şu anda o odada her ne oluyorsa, bu benim planımın bir parçası değil. Elbette kalacağım ve MC'ye mali durumlarını düzeltmeleri için yardım edeceğim. Bunu onlara borçluyum ve sandığım kadar kötü değiller. Ama uzun vadede hayatıma devam etmem gerekiyor. Kök salmak benim doğamda yok.

Yine de ben yokken başka bir kız erkeğimi rahatlatabilir diye üzülüyorum. Bana neler oluyor böyle?

"Hey, Tara, bir kurabiye al."

Kafamı kaldırdığımda sıska sarışının yanında duran yaşlı bir kadın görüyorum. Chain'le aynı muhteşem mavi gözlere sahip ve burada gördüğüm diğer kadınların çoğundan daha kıvrımlı bir vücudu var.

"İstemiyorum-"

"Bir kurabiye al ve git, sana bir daha sormayacağım." Elinde bir Tupperware kabı ve kısa bir bakışmadan sonra Tara bir kurabiye alıyor ve arkasını dönerken oflayıp pufluyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Affedersiniz.

Bana mı?"

Tara tereddüt eder, sonra derin bir nefes alır. "Teşekkür ederim, Bayan Connor." "Bir şey değil, tatlım." Yaşlı kadın yanına oturdu.

"Kurabiye ister misin?"

Neredeyse başımı sallayacaktım, sonra Tara'nın bu hanımın yanında nasıl davrandığını düşündüm ve kibarca saygı göstermem gerektiğine karar verdim. Tupperware'e uzanıp çikolata parçacıklı bir kurabiye seçiyorum. "Teşekkürler."

"Benim için zevk. Demek Meadow sensin, ha? Panik yapma, seni üzmem için gelmedim. Sanırım Theodore sana tam adını söylemedi?" Yüz ifadem karşısında güldü. "Ne yani, ona 'Zincir' adını verdiğimi mi sanıyorsun?"

Bir an sonra aynı unutulmaz maviliği gören gözleriyle karşılaşıyorum. "Sen Zincir'in annesi misin?"

Başını sallıyor. "Tabii ki benim. Seni görmek güzel. Oğlumun başını döndürebilen bir kadın çok özel biri olmalı. Ne yaptığını görebiliyorum. sende görüyor."

Bilardo masasının yanında bekleyen Tara'ya bakıyorum. "Tara için endişelenme. Havlaması ısırmasından çok daha kötüdür. Burada kal, ikinizin birkaç hafta içinde sıkı arkadaş olacağınızı düşünüyorum." "Bundan şüpheliyim."

"Oh, bu sadece yansıtmayı sevdiği imaj. Ona göre, tam bir süper sürtük olmak onu güvende tutan bir tür zırh, ama derinlerde gerçekten tatlı bir kız var. Geçmişini biliyor musun?" Başımı sallıyorum ve Chain'in annesinin ifadesi kararıyor. "Kocam, yani Chain'in babası, onu daha çocukken seks için pazarlanırken bulmuş. Onu buraya getirdi ve... şey, pezevenge ne olduğunu duymak istemezsin. Tara ve Chain birlikte büyüdüler, kardeş gibiler."

"Ama o dedi ki-"

"Ne dediğini duydum, tatlım." "O zaman neden?"

"Burayı görüyor musun?" Etrafına bakıyor, ben de başımı sallıyorum ama o sırtıyor. "Odayı değil, insanları. Bu kulüp böyle bir yer. Bir bina değil. Bir aile. Ve aile birbirini kollar."

Arkamdaki kapı açıldı ve Chain içeri girdi. Annesini görür görmez gülümsüyor ve kollarını ona doluyor. "Merhaba anne."

"Sana da merhaba. Bu seferki tam bir kaleci."

Adam kıpkırmızı olur, ama kadın Tupperware'i uzatır.

"Kurabiye?"

Chain bir tane alıyor, sonra kancadan tasmamı alıyor ve ben de ona katılmak için ayağa kalkıyorum. Önce arkasından gidiyorum ama sonra beni kendine çekiyor ve kapıdan otoparka doğru ilerlerken sesini alçaltıyor.

"Oylar bizim yolumuza gitti. Üç farkla. Sanırım çocuklar sana ısınıyor." Beni bekleyen bisikletine doğru götürüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve. Birkaç saat uyuyacağım. Sonra Camden City'ye." "Ben de mi?"

Başını sallıyor. "Normalde bu tür şeylere kadınları getirmezdin. Ama şu an için gözümün önünden ayrılmana izin veremem. Ve..." Boğazını temizliyor.

"Seni arkamda bırakmak istediğimi sanmıyorum."

Arkasından motora tırmanıp kaskımı kafama geçirirken dudaklarıma yayılan sırtışa engel olamıyorum. Görünüşe göre başka biri daha bana ısınıyor.

On Birinci Bölüm

Zincir

"Buraya uyumak için döneceğimizi söylemiştin." Bana o hınzır sırtışıyla bakıyor ve ben onun daha iyi bildiğini biliyorum.

"Uyuyacağız. Önce sikimi yalayacaksın. Ne kadar şanslı bir kızsın, değil mi?"

Kıkırdıyor, yüzünü buruşturuyor ama o koyu kahverengi gözlerinde gördüğüm ışıltı bana amının az önce ıslandığını söylüyor. Evime döndük, kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz onu çırılçıplak soydum ve ondan bir şeyler istiyorum.

İğrenç şeyler. Sadece ondan istediğim şeyler.

"Şanslıyım." Kabul ediyor, dizlerinin üzerine çöküyor, sonra da Ben tasmayı çekerken kolları aramızdaki birkaç metreyi tarıyor, gözleri zinciri elimde topladığım yere gidiyor.

"Zinciri hiç çıkaramayacak mıyım?" Homurdanıyor ve histerik bir kahkaha atarak yüzünü yere düşürüyor.

"İğrenç, prenses." Homurdanıyorum, kendi kıkırdamamı tutuyorum çünkü o komik ve komik olmasa bile onun gülüşünü izlemek beni güldürüyor.

"Kendimi gülmekten kırıp geçiriyorum." Kıkırdamasını zar zor kontrol altına alıyor ve dizlerinin üzerine çökerken biraz nefessiz kalıyor, elleri kalçalarındaki kotun üzerinde kayıyor.

"Sikimi çıkar ve ağzını aç. Şu anda ihtiyacım olan şey bu."

"Stand-up rutinim değil mi? Bekle, ayakta durmuyorum..."

Ağzına hakim ve içten içe gülmekten karnıma ağrılar giriyor ama şu anda şovu aletim yönetiyor ve onun ağzına komedi becerilerinden başka bir şey için ihtiyacım var.

Elleri kemerimde, düğmemde ve fermuarımda çalışıyor ve gülümsemesinin arasından, kot pantolonumu aşağı çekerken yüzündeki şehveti görüyorum ve zaten çelik gibi sert olan shaftım dışarı fırlıyor, bir elini tabana dolamadan önce başının tepesinden sekiyor ve dudaklarına doğru yönlendiriyor.

"Dikkatli olmazsan bu şey beyin sarsıntısı geçirmeme neden olacak. O zaman senin sikini nasıl emeyeceğim?"

"Tanrım." Gülümserken mırıldanıyorum, ama hakkını yemeyelim, dilini dışarı çıkarıp şişmiş başın etrafına dolayarak ucundan sızan küçük, berrak sperm öncesi damlalar.

"Mmm." Ben aşağı bakarken o mırıldanıyor, geyik gözleri yukarı bakıyor.

"Bu en güzel manzara. Sikim ağzındayken çok ateşlisin."

Başını sallıyor, birkaç santim daha alırken gözleri düşüyor, ağzı o kadar açık ki daha fazlasını almasını beklemek benim için barbarlık.

Ama yapıyorum.

Mükemmel bir kız. Neredeyse aynı anda hem güldürüp hem de boşaltabilen bir kız mı?

Nadir bulunan bir şey ve asla bırakmayacağım bir şey.

Sıcak ve ıslak ağzının hissi ve dilinin aletimin dibinde çalışması, ona bir yüzük takmam için yeterli.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de bunu yapacağım.

Hem de çok yakında.

Başım bir iniltiyle geriye düşüyor ve onu sabit tutarken saçlarını parmaklarıma doluyorum.

"Rahatla." Aletimin ucu boğazının arkasına çarptığında ve onun sertleştiğini hissettiğimde ısrar ediyorum. "Bütün o güzel tükürüğün dışarı çıkmasına izin ver, bebeğim. Çenenden damladığını görmek istiyorum. Bu şekilde daha güzel oluyorsun."

Sanki yıllardır hayatımdaymış gibi. Meadow'un burada olmadığını hayal bile edemiyorum ve bu sadece seksle ilgili değil.

Yine de, sikimi çalıştırma şekline bakılırsa, onun büyüğü altında olabilirim. Boğazını açıyor ve birkaç santim daha derine soktuğumda tatmin olmuş hmm sesini duyuyorum.

"Bu bir kız. O güzel ağzını taşaklarına kadar sikeceğim. Ağzını ve tatlı karnını döllerimle dolduracağım. Bunu istiyorsun, değil mi? Hepsini yutmak istiyorsun..."

Kalçalarımı yüzüne doğru iterken öne doğru sallanıyor ve cevap veremiyor ama birkaç kez göz kırpmıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve ihtiyacım olan tüm cevabı almış oluyorum.

Birkaç santim çektiğimde nefes nefese kaldığı bir ritim buluyoruz ve elini taşaklarıma götürüyor, kaslarını geriliyor ve kalbim göğüs kafesime saplanıyormuş gibi hissediyorum.

Ona sert davranıyorum ama iyi olduğundan emin olmak için işaretlerini izliyorum. Onu zorlayabilirim ama asla kırmam. Eşyalarım dikkat ederim ve O benim en değerli varlığım.

"Siktir, evet." Aletim boğazını doldururken inliyorum. Taşaklarımı nazıkçe sıkıyor ve işim bitiyor.

Beni serbest bırakırken kükrüyorum. Taşaklarım boşalana kadar başını sabit tuttuğumda sıcak krem boğazından aşağı fışkırıyor ve bana bakıyor, dudaklarını uzatan gülünç kalınlığın etrafında gülümsüyor.

"Tanrım, bebeğim. Hoşuna gitti mi?"

Ben geri çekilirken başını sallıyor, sonra nefesi kesiliyor, ağzından tükürük ve dölleri akıyor. Aşağı uzanıp ellerini tutuyorum ve derin bir öpücükle ağzını kendime çekiyorum, sonra onu çevirip kanepede dizlerinin üzerine oturtuyorum, başı arka minderlere yaslanıyor ve başka bir şey söylemeden Hala sert olan sikimi taşaklarımın kadar onun amına sokuyorum.

İlk başta onu yavaşça beceriyorum ama bu uzun sürmüyor. Zaten geri dönüşü olmayan noktaya yakınlık, bu yüzden hızlanıyorum, etrafına uzanıp parmaklarımla klitorisini çalıştırırken içinde dibe vuruyorum ve çok geçmeden çarpıyor

Kalçaları itişlerime geri dönüyor ve yemin ederim karnına doğru gitmek üzereyim.

İkimiz de terden kayganlaştık ve medeni yanım bana yavaşlamamı söylüyor, ama hayvanım şu anda daha güçlü. Seviştiğimizde kime ait olduğunu bilmesine dair derin bir ihtiyaç var. Şimdi ve sonsuza dek onun erkeği olduğumu ve benden başka kimsenin ona böyle sahip olamayacağını anlaması.

Çok geçmeden, kalçalarını tuttuğumda ikimiz de tekrar boşalıyoruz, o titrerken ve kolanımın etrafında nabız atarken, tohumumun bir turunu daha onun derinliklerine bırakıyorum.

Aşağı indiğimizde, ondan kurtulup onu kucağıma çekiyorum, yumuşak büyük boy kanepeye oturuyoruz, arka araziye bakıyoruz, orada bir Birkaç kuğunun yavaşça süzüldüğü bir gölet. Birkaç dakika boyunca onu öpüp yatıştırıyorum, bir kadına söyleyeceğimi hiç düşünmediğim şeyler fısıldıyorum.

"O kadar da sert değilsin." Beni kızdırmak için başını çevirdi.

"Öyle mi?"

"Evet. Beni öldürtebilirdin." Sesi hafif ama ikimizin de bildiği bir dürüstlük var.

Boğazımı temizliyorum. "Olabilir. Hiçbir zaman işleri bu kadar ileri götürmedim... kasıtlı olarak değil. Bazı durumların içindeydim. İşler öyle ya da böyle gitmek zorundaydı. Ben ya da onlar. Ya da kendimden biri ya da onlar. Hayat böyle ama

beni besliyor. Ya da bir kulüp olarak bizi. Dediğim gibi, yeni yönlele gitmek istiyoruz. Her zaman biz olacağız ama bu gelişmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Başını göğsüme doğru salladı. "Bu iyi bir şey. Çünkü seni kaybetmek istemiyorum." Sesinde bir tutukluk var.

"Bebeğim, beni kaybetmeyeceksin."

Uzun bir süre sessiz kaldı, nefes alış veriş i yavaşladı ve benim bilmek istediğim şeyler var.

"Bana ailenden biraz daha bahset. Neler oldu? Her şeyi bilmek istiyorum..."

On İkinci Bölüm

Zincir

Bar dolup taşıyor. Motorcu camiasındaki herkes bu gece burada. Bu MC, Heartlands'in iyi bir dostu ve zor durumdan kurtulmamız için bize birden fazla kez yardım ettiler. Bu yüzden bugün bir kilise toplantısı yaptık; bu sadece Meadow'un bizim için neler yapabileceğini tartışmakla ilgili değildi, Troy aynı zamanda bazı üzücü haberleri de vermek zorundaydı.

Sadece motorcular da değil. Burada yaşlı kadınlar ya da tatlı kadınlar yok ama kalabalığın eğlenmesi için çalışan kızlar var. Meadow bu barda kiralık bir fahişe ya da parti kızı olmayan tek kadın ve bu beni geriyor. Gerçek şu ki, onun yakasını gevşetmek ve eğlenmesine izin vermek isterdim, ama bu pisliklerle karışmasını istemiyorum. Eğer benim yanımdaysa onu koruyabilirim ve bu böyle kalacak.

"Kardeşler!" Cehennem Ateşi Kulübü Başkan Yardımcısı Bullet, sesini yükselterek bara tırmanıyor. "Bu gece burada bu kadar çok dost yüzü gördüğüme sevindim. Görüyorum ki Hepiniz misafirperverliğimizin tadını çıkarıyorsunuz." Kalabalıktan bir tezahürat yükseliyor, Bullet sırtıyor ama sessizlik için bir el hareketi yapıyor. "Carver da böyle olmasını isterdi. Yolumuzda gitmeyen şeyler için üzülen ya da üzülen biri değildi."

Meadow bana doğru eğiliyor. "Carver kim?"

"Cehennem Ateşi'nin başkanı. Dün öldü. Bir tür hesap yanlış gitti," diye fısıldıyorum.

"Carver'ı kardeşim gibi severdim," diye devam ediyor Bullet. "Ve hepinizin de sevdiğini biliyorum. Yarın yeni bir Başkan seçeceğiz, ama bu gece onu istediği gibi uğurlayalım!"

Bullet bardan inip bize doğru gelirken kahkahalar ve tezahüratlar yükseliyor. Yaklaştığında bana altın dişini gösterip yaklaşıyor. Elimi uzattım ama beni kucaklamak için kendine çekti.

"Kardeşim, geldiğin için teşekkürler." Meadow'a baktı. "Tasmasını sıkı tuttuğunuz bir baş belası olduğunu duydum. Bunun gerçek olduğunu bilmiyordum."

Meadow yanıt vermiyor ki bu iyi bir şey. Bu adamlar arkadaş ama burası onların bölgesi ve herkesin onlara saygı göstermesi gerekiyor.

"Meadow kulübe olan borcunu kapatmaya çalışıyor." "Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor.

"Öyle değil," diye homurdanıyorum, kendimi tam boyuma çekiyorum ve o da geri çekiliyor.

"Hey, alınma dostum."

Meadow'un sınırların dışında olduğunu anlaması için bir süre ona bakıyorum ama bir dakika sonra omuz silkip başımı sallamak zorunda kalıyorum. "Darılmaca gücenmece yok ama ona benden başka kimse dokunamaz."

"Elbette. Adamlarımın bunu bildiğinden emin olacağım. Bak, gecenin tadını çıkar, Chain, benim ortama karışmam lazım."

Kalabalığın arasından ilerliyor ve ben de gidişini izliyorum. Tanımadığım iki adam az önce kulübün kapısından içeri girdi ve Bullet onlara doğru ilerledi.

"Bir içki ister misin?" Meadow'a döndüğümde soruyorum ama iki yabancıya bakarken gözlerini kocaman açtığını görüyorum. "Hey, ne oldu?"

"O adamları tanıyorum."

On Üçüncü Bölüm

Çayır

"Ne oluyor Meadow? Nasıl?"

Chain bana bakıyor ve bu soruyu dördüncü kez soruyor ve zihnim donmuş durumda. Kahretsin. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Burada ne işleri var ki? Burası lanet bir motorcu barı. Böyle takım elbiseliler böyle yerlerden uzak durur. Kirli takımlar bile. Çünkü ne kadar kirli olurlarsa olsunlar, hala korumaları gereken bir itibarları var.

Chain parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Meadow!"

"Ne?"

"Kim lan bunlar? Ve daha da önemlisi, senin için kimler?"

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam, bak, Seneca'ya gelmeden önce Temple Bluff'ta küçük bir iş yaptım-"

"Bekle, *biraz* tanımla."

Yüzümü yere çeviriyorum ve "Elli" diye mırıldanıyorum.

Chain çenemi tutuyor ve yukarı çeviriyor, böylece ona bakmaktan kaçınıyorum. "Elli *ne*, Meadow?"

"Bin. Ama bunu hak ettiler! Ve onların senin arkadaşın olduğunu bilmiyordum, yoksa Seneca'yı seçmezdim. Ben bir aptal."

Nefesini dışarı üflüyor. "Onlar benim arkadaşım değil. Onları hayatımda daha önce hiç görmedim. O yüzden sana tekrar soracağım, kim onlar? Ve hiçbir şeyi saklamasan iyi edersin."

"Pekala, Tanrım. Soldaki kel olan Temple Bluff'un belediye başkanı. Ya bıyıklı olan, annenin kurabiyelerinden çok yemiş gibi görünen? O da polis şefi."

"Belediye başkanından ve polis şefinden elli bin dolar mı çaldın? Siktir, Meadow."

Ona ters ters baktım. "Hayvan barınaklarından fon alıyorlardı ve oyun parkı fonları. Cidden bana bunu hak etmediklerini mi söylüyorsun?" İfadesinin tiksintiye dönüştüğünü görüyorum ve başımı sallıyorum. "Barınaklar ve oyun alanları

özel bir izin için başvurdu, ancak bu izin herhangi bir evrakta görünmüyordu. Doğrudan o ikisinin banka hesaplarına gitti. Çaldıklarının sadece onda birini aldım ve bunun iki katını çaldıkları barınaklara bağışladım. Yani bana yanlış bir şey yaptığımı söyleyin."

Chain'in çenesi sıkıştı ve az önce içeri giren çifte baktı. "Yarım milyon dolar mı çalmışlar?"

"Evet."

"Lanet olası pislikler." Sesinde bir hırıltı duyuyorum. "Burada ne işleri var?"

"Hiçbir fikrim yok. Ne yapacaksın peki?"

"Boğazlarını keseceğim, yapacağım şey bu. Sonra da onlar üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Yakamda bir çekiştirme hissediyorum ve daha ne olduğunu anlamadan Kalabalığı belediye başkanı ve polis şefine doğru sürüklüyor. "Hayır, bekle," diye yalvarıyorum ama Chain beni ileriye doğru çekmeye devam ediyor ve onu durdurmanın hiçbir yolu yok.

"Hey, sen!" Chain bir kızı yolundan itiyor ve ardından gözleri fal taşı gibi açılmış olan belediye başkanına bakıyor. Sanırım sarhoş bir pisliğin ona saldırmak üzere olduğunu düşünüyor ama Chain tek bir damlasına bile dokunmadı. "Evet, sen."

İkiniz de."

"Chain, ne oluyor lan?" Bullet parlıyor, açıkça sinirlenmiş. Birisi konuşmasını böldü ama Chain buranın kendi bölgesi olduğunu umursamıyor gibi görünüyor.

"Sen karışma kardeşim, bu seni ilgilendirmez."

"Eğer iş ortaklarımla uğraşıyorsan, evet, aslında bu beni ilgilendiriyor."

"Belki de iş yapmak için farklı insanlar seçmelisin."

Polis şefi bana doğru bakıyor ve bir an sonra yüzünde tanıdık bir ifade beliriyor. "Vay, vay. Frank, bak kim gelmiş."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama tasma beni sıkıca tutuyor. Müzik durdu ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Şimdiden bir kaçış planı yapmaya çalışıyorum ama boynumda bu lanet tasma varken ne yapabilirim ki? Ve ondan kurtulmayı başarsam bile, buradan hayatıma dokunulmadan çıkma şansım var mı?

"Patricia?" Belediye Başkanı, Chain'in gözlerinden uzakta, aşağı bakarken onlara verdiğim sahte ismi kullanıyor ama bu bir hata.

Bir saniye sonra Chain kükreyerek elini Frank'in boğazına götürüyor ve onu kapıya doğru itiyor. Frank'in ayakları

Ağzından bir gıcırtıdan başka bir şey çıkmazken yere düşer, ileri geri debelenir, tutunmaya çalışır.

"Orospu çocuğu!" Polis şefi Bullet'in elinden bir şişe kapıyor, kolunu geriye doğru kaldırıyor ve her şey ağır çekime giriyor gibi görünüyor.

Ne yapmak üzere olduğunu anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Zincir büyük. Güçlü. Ama o şişe kafasının arkasına denk gelirse zarar verecek. Belki sadece onu bayıltır ve belki de bu tasmayı çıkarıp buradan kurtulabilirim. Ama bu bir sürü "belki" demek.

Ve ben bunu istemiyorum.

Bu düşünce bana bir yük treni gibi çarptı. Chain'den uzaklaşmak istemiyorum. Heartlands MC'den ayrılmak istemiyorum. Her ne kadar bu benim seçeceğim bir hayat olmasa da, belki de beni seçebilecek en iyi hayat bu. Chain benim için her şey demek. Onu seviyorum.

Ona aşığıım.

Hay sikeyim. Meadow. Ne oluyor lan?

Kendimle tartışmanın faydası yok, çünkü gerçek bu ve ben bunu biliyorum. Onu öldürüp öldürmeyeceğini bilmeden şişenin ona çarpmasını izleyemem.

Avucumu polis şefinin bileğine vurarak avazım çıktığı kadar bağıryorum, sesin bir tür kafa karışıklığına neden olmasını umuyorum, çünkü bir sonraki planım beni bile şok ediyor. Tasmamın ucunu tutuyorum, kendime daha fazla gevşeklik vermek için Chain'e yaklaşıyorum, sonra polis şefinin boğazına doluyorum. Beni itmeye çalışıyor ama cüssesine göre şaşırtıcı derecede hızlı olan Zincir'in aksine bu adam yavaş ve zamanında tepki vermiyor. Bir an sonra, ağzı açık kalırken tasmayı sıkıca çekiyorum.

Ve sonra kıyamet kopuyor.

Bullet beni iterek yoldan çekildi ve Chain'in sırtına tırmanarak ön kolunu boynuna doladı ve onu belediye başkanından uzaklaştırdı. Ama bu en sonuncusu. Barın başka bir yerinde Heartlands MC'si Hell Fire üyeleriyle dövüşmeye başladığında çığlıklar ve gümbürtüler duyuluyor. Çığlıklar atılıyor, insanlar kaçışıyor. Bazıları dışarı çıkarken beni itiyor ve bu kargaşada yere düşüyorum, kendimi koşan ayaklardan korumak için ellerimi kaldırırken tasmamı bırakıyorum.

"Seni lanet olası... küçük... kaltak..." Polis şefi bir an sonra nefes nefese karşımdaydı, gözleri boğulma yüzünden kızarmıştı ama öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Ne yaptığını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Seni... öldüreceğim, küçük... fahişe."

Bölüm On Dört

Zincir

"...küçük...fahişe." Kelimeler kulaklarımı diken diken ediyor ve kırmızı görüyorum.

Olduğum yerde dönerek geri çekiliyorum, Bullet'ı belediye başkanına çarpıyorum, böylece ikisi de benimle kapı arasında sıkışıyor ve yere düşmelerine izin veriyorum. Bar tam bir kaos içinde, kendi kardeşlerim Cehennem Ateşi üyeleriyle savaşıyor. Çoğu sırtıyor, düzgün bir dövüş yapmayalı epey olmuştu ama yerde de çok fazla kan var.

Ama başka kimse için endişelenecek vaktim yok. Meadow yerde sırtüstü yatıyor, tasmaı sonuna kadar gerilmiş durumda ve polis şefi onun üzerinde sürünüyor.

Bir kolunu geri çekiyor ve elinde kırık bir cam parıltısı görüyorum ama onu kullanmaya fırsat bulamıyor.

Meadow'un tasmaını bırakarak iki elimle omuzlarından tutup onu Meadow'dan uzaklaştırıyorum, havaya kaldırılırken şaşkınlıkla ciyakladığını duyuyorum. Bir saniye bile kaybetmeden onu yanımdaki masaya yüz üstü çarpıyorum.

Bir kahkaha duydum ve döndüm, kızıma yaklaşacak bir sonraki piçin suratına yumruğumu indirmeye hazırdım.

"Kahretsin, Chain, benim, evlat." Troy elini kaldırarak yumruğumu durdururken gülüyor. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim." Kolunu geri çekiyor ve bana yumruk atacağını sanıyorum ama yumruğu yüzümün yanından geçiyor ve yüzümün sol tarafına kan sıçrarken yanımda bir gıcırta duyuyorum. "Bu benden."

Başımı salladım, sonra Meadow'u bulmayı umarak aşağı baktım. Ama o gitmişti.

Etrafıma baktığımda Belediye Başkanı ve Bullet'ın da ortalıkta görünmediğini görüyorum ve ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Troy'a "Beni takip et," diyorum ve kapıdan park alanına doğru koşuyorum.

Motosikletler barın önünde bir sıra halinde duruyordu ve Meadow'un kabaca büyük siyah bir Harley'e doğru taşındığını görüyorum. Tekmeliyor ve çığlık atıyor ama Bullet onu sıkı sıkı tutuyor ve hiç de kolay lokma değil.

Belediye başkanı hemen arkalarında, ama beni ve Troy'u görünce neredeyse dengesini kaybediyordu. Bir saniye sonra, kanlı takım elbise pantolonunun cebinde anahtarları ararken, parlak yeni bir Mercedes Benz'e doğru havalanıyor.

Troy'a "Durdur onu dostum," diyorum ve Bullet ile Meadow'a döndüğümde başını sallıyor.

"Bırakın onu!" Koşmaya başlarken bağıryorum ve ikisi de bana bakıyor.

Bullet park halindeki bisikletlerden birini iterek deviriyor, o da diğerine çarpıyor ve ikisi de yoluma düşüyor. "Bırak onu, Chain, bununla bir ilgin olsun istemiyorsun. O senin için bir şey ifade etmiyor, bırak bu adamlar eğlensin. Benim onlarla işim var."

Onu görmezden geliyorum, ilk bisikletin üzerinden atlayıp çömeliyorum ve omzundan önce ona çarpıyorum. Yumruğum yüzüne inerken "O benim," diye homurdanıyorum. "Benim olanı korurum."

Ben ayağa kalkıp Meadow'un elini tutarak onu kabaca ayağa kaldırırken, karnına inen bir yumruk daha onu nefes nefese bırakıyor. Arkamdan uğultular ve bağırışlar duyuyorum ve döndüğümde Heartlands'in diğer üyelerini görüyorum

MC, bardan birkaç kişiyle birlikte ayakta durmuş beni izliyordu. Onlara ters ters bakıp Meadow'a dönüyorum.

"Yaralandın mı?"

"Biraz. Ciddi bir şey değil. Bu tasma biraz sıkı." Boğazından çekip çıkarıyor, ben de yumuşayıp tasmayı ondan ayırıyorum.

"Kaçıp gitme."

"Zincir." Döndüğümde Troy'u, önünde hafifçe kanlar içindeki Belediye Başkanı Frank ile park alanında yürürken buluyorum. "Ona ne yapmak istiyorsun?"

Hırlayarak öne doğru bir adım atıyorum, herifin suratına birkaç darbe indirmeye hazırım, sonra kolumda beni tutan bir el hissediyorum. "Ne oldu Meadow?"

"Hadi buradan gidelim."

"Emin misin?"

"Beni rahatsız edecek mi..." Tereddüt etti, sonra bir nefes aldı. "Bizi. Bizi yine rahatsız edecek mi?"

Belediye başkanını bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Burnu kırılmış, muhtemelen Troy'un işi ama barın içinde de olmuş olabilir. Nefes almakta zorlanıyor. Takım elbisesi darmadağın. "Sanmıyorum ama emin olmanın tek bir yolu var."

Ona doğru bir adım attığımda başını şiddetle sallıyor. "Hayır. Lütfen, dur! Ben Temple Bluff'un belediye başkanıyım, bunu yaparsan başına neler geleceğini biliyor musun?"

Troy onun kulağına eğilir. "Sadece seni bulurlarsa." Kıkırdıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki, ne olacak Frank?"

Başını sallıyor. "Ben buradan gidiyorum. Eğer gitmeme izin verirsen, beni bir daha asla göremezsin. Lütfen."

İç çekerek dudaklarımı aşağı indiriyorum. "Emin değilim. Belki de senden kurtulmak daha güvenli olur. Ama yine de Meadow gitmene izin vermemiz gerektiğini düşünüyor. Eğer bırakırsak ona bir borcun olacaktı gibi görünüyor."

"Elbette, evet!" Troy tutuşunu sıkılaştırırken acı içinde yüzünü buruşturuyor. "Patrici... Meadow yasak bölge. Onu bir daha asla görmeyeceğim. Onun varlığını unutacağım. Kimin umurunda, değil mi? Sadece biraz para aldı, affet ve unut, bu benim sloganım."

"Bana hayvan barınaklarından ve çocukların oyun alanlarından yarım milyon çaldığını söyledi."

"Ben çalmadım, o-" Ben bir adım öne çıkınca gözleri büyüdü. "Hepsini geri ödeyeceğim, her kuruşunu, onlara vergi iadesi olduğunu söyleyeceğim."

Omzumun üzerinden grenli bir ses duyuyorum. "Faiziyle birlikte."

Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde Bullet'ın Meadow'un yanında durduğunu ve ağzının kenarındaki bir damla kanı sildiğini görüyorum.

Omuz silkiyor. "Ne? Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Hayvanlardan ve çocuklardan para almak mı? Bu çok boktan, dostum."

Belediye başkanına döndüğümde başını salladığını görüyorum. "Tabii. Yüzde beş faiz." "Yüzde yirmi," diye karşı çıkıyor Meadow.

"Bunu karşılayamam! Yüzde on yapacağım. Lütfen, bırakın gideyim."

"Bayan yirmi dedi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum.

ve sonunda başını sallayıp bakışlarını yere indiriyor. İç çekerek Troy'a başımı salladım. "Bırak gitsin."

Troy elini bırakıyor ve Belediye Başkanı kollarını ovuşturarak kederli bir şekilde dönüp arabasına doğru ilerliyor.

"Bekle, onu da yanında götür."

Birisi toplanan kalabalığın arasından bir adamı öne doğru iter ve belden aşağısı çıplak olan polis şefi tökezlerken etrafta kahkahalar patlar

park alanında ilerliyor. Belediye başkanının peşinden paytak paytak yürürken avuçladığı elleri asaletini zar zor örtüyor ve Bullet ile Meadow bile kendi kendilerine sessizce kıkırdıyor.

Ama gösteri bitti ve Troy gözlerimle buluştu. Yüz ifadesi değişiyor. Bisikletlere başını sallarken ciddiye. "Kuşmamız gereken şeyler var. Kulüp binasında."

On Beşinci Bölüm

Çayır

"Oraya girmeden önce bilmem gereken bazı şeyler var." Kulüp binasının dışında dururken Chain gözlerimi kırpmadan bana bakıyor.

Ağlamamaya çalışarak başımı salladım. Bu adamlar hiç gerek yokken benim için ayağa kalktılar. Benim için savaştılar ve benim tarafımı tuttular. Ailem öldüğünden beri kimse benim için bunu yapmamıştı. Minnettar olmaktan başka nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

"Gerçek adın ne?" "Meadow Greene."

"O orospu çocukları sana Patricia diyor."

"Onları dolandırırken kullandığım isim buydu. Eğer sahte isme bakarsan Buraya hizmet görevlisi kılığında geldiğimde korumalarınıza verdiğim hizmet emrinde Chloe Valley adını kullandığımı göreceksiniz. Dolandırıcılık için her zaman sahte bir isim kullanırım. Ama bana sorduğunuzda doğruyu söyledim."

Başını sallıyor. "Tamam. Bilmemiz gereken başka konular var mı? Seni aramaya gelmek isteyebilecek insanlar?"

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Sanmıyorum. Genelde böyle yüksek profilli hedeflere yönelmem. Girip çıkarım, ihtiyacım olanı alırım, kimse orada olduğumu bile hatırlamaz. Sanırım güvendesiniz."

"Ve bana ailen hakkındaki gerçeği mi söylüyordun? İkisi de öldü mü?"

Başımı salladım. "Benimle ne yapacaksın?"

"Meadow, kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Troy bir oylama yapmaya karar verirse ve oylama bizim aleyhimize sonuçlanırsa, seni buradan çıkarırım. Bana güvenmek zorundasın. Sensiz olamam. Yapamam. Ölmeyi tercih ederim."

"Seni seviyorum," diyorum düşünmeden ve o duraksıyor. Bir an için yanlış bir şey söylediğimi düşünüyorum. Ama sonra başını sallıyor.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Her şey yoluna girecek. Güven bana."

İki saat sonra Chain'in oturma odasında oturuyorduk ve ben rahat bir nefes alıyordum. Görünüşe göre Chain onlara olan biten her şeyi anlatmış ve onlar da bir oylama yapmışlar.

Oy birliği vardı.

"Yani gerçekten kalabilecek miyim?"

Başını sallıyor. "Bunu mu istiyorsun? Yani, istediğine sevindim ama sen bir tür göçebe değil misin?"

Güldüm ve bir kolumu ona doladım. "Sayılır. Ama..." "Ne?"

"Aslında bu annenin bana söylediği bir şey." "Annem mi?" Sesi kuşkulu geliyor.

"Hı hı. Sizin bir aile gibi olduğunuzu ve ailenin birbirini kolladığını söyledi. Bu gece bunu tecrübe ettim. Gerekemediği halde beni savundunuz, diğer kulüple olan arkadaşlığınızı kaybetmeyi göze aldınız ve benim için kendinizi riske attınız." Yüzüne bakıyorum. "İşlerin böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. On sekiz yaşımdan beri kendime dikkat etmek zorundayım."

"Bebeğim, biz her zaman sana göz kulak olacağız. Ben de her zaman sana göz kulak olacağım.

Artık benimsin ve bu sözlerden daha fazlasını ifade ediyor. Burada bekle."

Ayağa kalkıp odadan çıktı, birkaç dakika sonra geri geldi, önümde çömeldi ve küçük beyaz bir kutu uzattı.

"Bu büyükannemindi. Her ne sebeple olursa olsun, annem ve babam bunu hiç istemedi. Kendilerinininkiler vardı. Ama sana bir şey alacak vaktim olmadı. Benim yaşlı kadının olmanı istiyorum Meadow. Hadi evlenelim."

Kutunun kapağını açıyorum ve gördüğüm şey nefesimi kesiyor. Çok güzel bir yüzük. Antika mücevherler her zaman favorim olmuştur, her şeyden çok. Yeni. Ortasında tek bir elmas var, etrafı zümrüt ve yakutlarla çevrili ve şaşırtıcı bir şekilde, denediğimde tam oturdu. Sanki sadece benim için yapılmış gibi.

"Evet," diye mırıldanıyorum, sonra başımı kaldırıp gözleriyle düzgünce buluşuyorum. "Evet, hadi evlenelim!"

Beni kollarının arasına alıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Sanırım bunu çıkarmalıyım," diyor yakasını çekerek, ama başımı sallıyorum.

"Bırak kalsın. Sana ait olmayı seviyorum. Beni koruduğunu ve güvende tuttuğunu bilmek hoşuma gidiyor. O yaka bana senin olduğumu hatırlatıyor. Bu bizim

şey." Kendimi yukarı kaldırıyorum, bacaklarımı beline doluyorum, ağırlığımı rahatlıkla taşıyabileceğini biliyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Ve hep öyle kalacağım."

On Altıncı Bölüm

Zincir

Epilog - İki Ay Sonra

"Son sürüş." Kaskının çene kayışını tıkladıyorum ve dilini dışarı çıkarırken geri çekiliyorum.

"Tek başıma son sürüşüm demek istiyorsun." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gözlerini deviriyor ve arkamda, ön verandamda oturup içen ve genellikle başımın belası olan Killian ve Troy'un kıkırdamalarını duyuyorum.

Meadow'un siyah ve turuncu yangın şeritleriyle boyanmış yeni özel Softail'iyile caddeden aşağı inişini izlerken, peşinden gitmek istiyorum. Gözümün önünden kaybolmasından nefret ediyorum ama şu anki durumu nedeniyle ayrıcalıkları iptal edilmeden önce son bir kez tek başına sürmek için bana yalvardı.

O hâlâ biraz göçebe, bağımsız ve ben onun bu yanını zorba sahipleniciliğimle ezmek istemiyorum ama dayanabileceğim bir yere kadar.

İlk köşede gözden kaybolduğunda uzun bir nefes veriyorum ve saatimin zamanlayıcısını kuruyorum. Ona bir saat verdim ve bir dakika bile gecikirse, benim baş belası prensesim için kırmızı bir kış olacak.

Verandaya döndüğümde pembe ve mavi balonlar hâlâ evin uçup gidecekmiş gibi görünmesine neden oluyor. Annem, Tara ve kulüpteki diğer bazı yaşlı kadınlar ve kızlar hamileliğimizi açıklamak için yaptığımız partide aşırıya kaçmışlardı.

Ben sadece insanları çağırmak, barbekü yapmak, biraz ateş yakmak ve herkese küçük bir Zincir ya da Çayır'ın yolda olduğunu söylemek istemiştim.

Kadınlar bir kez bu fikre kapılınca, bu saçmalığı dizginleme şansım kalmadı.

"Ağlayacak mısın?" Troy yumruğunu gözüne götürüyor ve alaycı bir surat ifadesiyle büküyor.

Tek başına ata binmesinin beni delirttiğini artık herkes biliyor ve destek olmayı kardeşliğime bırakıyorum.

Killian gülüyor ama ben parmağımla onun verandaya çıkan zavallı kıcını işaret ediyorum. "Konuşacak yerin yok. Daisy'nin dışarı çıkmasına izin vermiyorsun."

lanet olası görüş. Kız resmen bir tutsak."

Troy'a bakıyor, o da omuz silkiyor ve Killian tersliyor. "Konuşacak yerin yok. Boynundaki o lanet tasma..."

"Her neyse." İkisini de tersledim ve annemin bulaşıkları yıkadığı içeri girdim. Diğer herkes gitmişti ve ev tam bir felaketti. "Anne." Mutfğa girdim. "Bunu ben temizlerim. Yeterince yaptın diğer her şeyle birlikte."

"Oh pish posh." Bana bir havlu fırlattı. "Bundan sonra her gün bunu yapacağım. Bir torun sahibi olacağımı hiç düşünmemiştim ve o kadar mutluyum ki altıma işeyebilirim."

Başımı sallıyorum. Eski deri yamalı yeleğini ve dar kot pantolonunu giyiyor ve bir anne için hâlâ çok seksi. Babamı deli gibi severdi ve kendini bana, kulübe ve şimdi de Meadow'a adadı. Bu bebeğin ne kadar şımarık olacağını hayal bile edemiyorum.

Yanına gidip bir havlu alıyorum, Bob Seger hoparlörden çalarken iPhone'undan müzik çekerek bir yığın tabağı ve servis tabaklarını kurulamaya yardım ediyorum.

"Tara daha sonra geleceğini söyledi."

"Biliyorum. Kulüpteki bazı işlerle ilgilenmesi gerekiyordu. Sanırım o 'işlerin' bir adı var ama henüz hiçbir şeyden vazgeçmeye hazır değil."

Annem gülümsüyor, mavi gözleri parlıyor. "İkiniz de özel hayatınız konusunda çok sinirlisiniz."

"Aynen öyle anne. Artık Meadow var, sana her şeyi, her zaman söyleyecektir."

"Doğru."

Tanıştıklarından beri bezelye ve havuç gibi geçiniyorlar ve tüm bu ev hayatı hayal ettiğimden daha iyi.

İyi bir adam olmak istiyorum. Ama daha çok, iyi bir koca ve baba.

Meadow ve ben yatırımları ve döviz ticaretini yeni bir seviyeye taşındık. Kendi hesaplarımız var, onun daha önce açtığı hesaplar var ve kulüp hesaplarına da hatırı sayılır sıfırlar ekledik.

Kulübün yeni yönü konusunda üyeler arasında hala bazı anlaşmazlıklar var, ancak henüz kimse hayatını ya da yamasını kaybetmedi, bu yüzden yeni dengemizi bulacağımıza ve yeni bir seviyeye geçeceğimize eminim.

"Henüz bir tarih belirlemedin mi?" Annem düşüncelerime karışıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Henüz değil. Meadow ayak sürüyor. İsteyip istemediğine karar veremiyor. Prenses balosu, Külkedisi anlaşması ya da Sulh Hakimliği'ne gitmek gibi. Her gün farklı bir şey. Lanet hormonları beni öldürecek."

Annem koluma vuruyor. "Dikkatli ol. Hamile bir kadına bulaşma. Sen uyurken taşaklarını keser."

"Tanrım, anne. Taşaklarım hakkında konuşma."

Kızartma tavaını kurutmaya devam ediyor. "Sadece söylüyorum. Baban bir keresinde bana hormonlu olduğumu söylemişti ve ona ne olduğunu biliyorsun."

"Evet. Her baba sol elinin arkasındaki yara izinin annenin sana üç aylık hamileyken çatal batırmasından kaynaklandığını açıklamak zorunda değil."

"Çok kızmıştım."

Troy ve Killian ön kapıdan giriyor, ceketlerini kapıp üzerlerine geçiriyorlar.

"Biz gidiyoruz." Troy yanıma gelip annemin yanağına bir öpücük konduruyor. "Killian'ın yaşlı karısı lanet telefonunu patlatıyor. Telefonuna ihtiyacı var. sik."

"Tanrım, Troy." Başımı anneme doğru eğiyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Fark etmediğimi mi sanıyorsun, babanın sikine her zaman hazırdım-" "Dur."

Sözünü kestim ve kıkırdayarak Troy'a göz kırptı.

"Hepiniz dışarı. Ben bitiririm. Evimi geri istiyorum. Hepiniz baş belasıınız."

Bana küfrettiler, hatta anneme bile, ama kendilerini toparladılar ve birkaç dakika sonra birkaç kardeş kucaklaşması yaptım ve annemi öptüm, sonra da hepsinin yola çıkmasını izledim.

Birkaç ay içinde çok şey değişti. Ben değiştim.

Küçük bir dolandırıcı hırsızın kulüpten çalmakta başarısız olacağını kim bilebilirdi? Ama kalbimi kilitlemeyi başardı.

Saatimi kontrol edip verandaya çıkıyorum, oturup yola bakıyorum ve prensesimin eve dönmesini bekliyorum.

On Yedinci Bölüm

Çayır

Sonsöz - On Yıl Sonra

"Zincir, lütfen." Ağzı bana hiç acımıyor, beni tekrar yukarı çekip engeli aşıyor ve kulübeye geldiğimizden beri beşinci orgazmımı yaşıyorum.

Başı bacaklarımın arasından bir gülümsemeyle kalkıyor. O mavi gözler hala kalbimi aydınlatıyor ve gülümsemesi hala bedenimi titretiyor.

"Bu sözler asla eskimez. Onları milyonlarca kez duymak istediğimi söyledim. Bir milyon tane daha istiyorum."

Karnımdan dudaklarıma doğru öpücükler konduruyor, canavar aletini Dudakları içime girdiğinde nefesim kesiliyor ve onun üzerinde kendi tadımı alıyorum. Sakalları orgazmlarımdan ıslanmış, sıcak dili dudaklarımın arasından kayıyor ve yavaşça her santimini içime yerleştiriyor.

Öpüşmemizden geri çekiliyor, yüzü üstümde olacak şekilde yukarı itiyor, omuzlarındaki kaslar gergin.

"Mutlu yıldönümleri." Mırıldanıyorum, uzanıp sakalını çekiştiriyorum, uzun saçları gözlerine doğru sarkıyor.

"Mutlu yıldönümleri prenses." Yatağın duvara sertçe yaslanmasına neden olan sert bir hamleyle cevap veriyor.

Bir kilisede evlendik. Tanrı hiçbir zaman hayatımın merkezinde yer almamış olsa da tüm bu tören olayını istedim. Heartlands'den o kadar çok kulüp üyesini ve diğer kulüplerden arkadaşlarımızı tüm aileleriyle birlikte davet ettik ki, sonunda yaklaşık beş yüz sıkı partici, Jack ve bira içen, kadınları ve çocukları yanlarında ve

Herkes sabaha kadar güldü ve dans etti.

Benim elbisem tam bir prenesti ve Chain'e smokin giydirdim ama resepsiyon için yeleşini, elbise gömleğini ve papyonunu giymesine izin verdim.

Hem birbirimize benziyoruz hem de çok farklıyız ama nadiren tartışıyoruz.

"Sıcak pembe amcığın on yıl sonra bile hâlâ bana aç." Nabzım bacaklarımın arasında atarken zincir içime pompalanıyor.

Aşağıya bakıyorum ve kalçalarının hareketini izliyorum, aletin kalınlığının içime girip çıktığını görüyorum ve kendimi en şanslı kız gibi hissediyorum.

"Açlıktan ölüyorum." Şaka yapıyorum, Chain homurdanana kadar birlikte hareket ederken, alnındaki damar dışarı çıkıyor ve beni inanılmaz derecede etkili tohumuyla vururken başka bir kör edici orgazmın içine düşüyorum.

Aşağıya indiğimizde, içimden sıyrılıyor, geceyi geçirmemiz için kiraladığı kulübenin mutfağına gidiyor ve en sevdiğim mimozaları yapmaya başlıyor. Ne yazık ki onları içmek için fazla zamanım olmuyor -birlikte olduğumuz on yıldan beri yedi çocuğum oldu, bu yüzden çoğu zaman hamileyim ya da emziriyorum.

Chain belli ki sekizinci bebek üzerinde çalışıyor ama bundan sonra sanırım işim bitti.

O çok iyi bir baba. Üç oğlumuz ve dört kızımız var ve beni çıldırtıyorlar, ama o asla çocuk bezleri, çamaşırlar ve kaos yüzünden yıpranmış görünmüyor.

Her gece onlara kitap okuyor, kulüp işleri için uzakta olmadığı sürece her sabah onları okula götürmekte ısrar ediyor - ki bu nadiren oluyor, çünkü bizden uzakta olduğunda neredeyse panik atak geçiriyor.

Bana şampanya kadehini uzatıyor ve büyük yatakta otururken başımı öpüyor, göğüslerim ve kalçalarım on yıl öncesine göre birkaç beden daha büyük ama kendimi her zamankinden daha seksi hissediyorum.

"Buyurun prensesim."

"Teşekkür ederim, Kralım."

Bir yudum alıyor, yanıma oturuyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Sence çocuklar iyi mi? Belki de aramalıyım..." Bardağını komodinin üzerine koyup telefonunu almak için hamle yaptı ama ben elimi koluna koydum.

"Gideli sadece dört saat oldu. Annen, Ranger, Ruby, Killian, Daisy, Buzz... çocukların etrafı sarıldı. Sakin ol. Bize ihtiyaçları olursa arayacaklardır. Sadece bir geceliğine gidiyoruz."

İç çekiyor. "Evet, haklısın. Sadece endişeleniyorum." "Sen bir anaç tavuksun."

Göğsünü kaşır ve kadehini bir yudumda boşaltır, sonra öksürür. "Lanet olası şampanya. Bu şey seni öldürecek. Şu andan itibaren Jack içiyorum."

"Evet, Bay Büyük Konuşma. İki kadeh Jack ve ben kendimle oynamak zorunda kalırken sen horultunla camları tıkırdatıyor olacaksın..."

Bana ters ters bakıyor ama başını sallıyor. "Sakin söyleme. Temsilcime ihtiyacım var."

"Uh huh." Kıkırdıyorum ve göğsümü avuçlayarak uzun bir nefes almamı sağlıyor.

"Biliyorsun. O odaya girdiğim ve seni o yatağın üzerinde gördüğüm o ilk an?"

"Öyle mi?"

"Seninle evleneceğimi biliyordum. Buna sahip olacağımızı biliyordum." "Neyi bilmiyordun?"

Omuz silkiyor. "Kazandığımızın neredeyse yarısını dağıttığımızda bile birkaç virgülden oluşan bir banka hesabına sahip olacağımızı bilmiyordum."

"Kutsanmış durumdayız."

Başını salladı. Benim sert kıçlı motorcum, biraz puslu görünüyor.

Telefonuna uzanarak bana bakıyor. "Arayacağım. Çocuklarla konuşmak istiyorum..."

Telefonu eline alıp çevirirken vazgeçiyorum, verandaya çıplak bir şekilde yürüyor, bahar güneşi etrafında parlıyor, çocukların her biriyle konuşmasını dinliyorum ve tavana bakıyorum, kendime ilk kez söylediğim şeyi hatırlıyorum...

Teşekkür ederim.

Çünkü artık ne için minnettar olduğumu biliyorum.

Son

HEARTLANDS MC SERİSİNDEKİ DİĞER TÜM HARİKA
KİTAPLARI MUTLAKA OKUYUN!

HEARTLANDS MC SERİSİ

KILLIAN yazan Olivia T. Turner

RANGER Frankie Love yazan

SAINT yazan Hope Ford

DANI WYATT'IN DİĞER YAZILARI

Standalones

[Wrangler Reigning](#)

[Her In Sweet Ride](#)

[Forging Forever](#)

[Just Until Morning](#)

[Saddled](#)

[Mükemmel](#)

[Kırılacak Kaba](#)

[Boyunlu](#)

[Ayırma Camı](#)

[Ya Olursa](#)

[Bir Vaizin Kızı](#)

[Bekle](#)

Tanışın. F*ck. Bitti. - BEKLEYEMEYİZ

[Onu Yakın Tutmak Ona](#)

[Geri Dönmek](#)

[Bırak Gitsin](#)

[Sıra - Can't Waitle Bundle Sıra](#)

[Bizde Bizde Standalone](#)

Sevgiler, babacığım.

[Kalbinde Ustalaşmak](#)

[HIS Kuralları](#)

[İyi Kızlar Lütfen Diyor](#)

[İyi Geceler Öp Beni](#)

[Evet, Baba](#)

Ormanın Adamları

[Sert](#)

[Kesim](#)

[Derin](#)

[Kesim](#)

[Kaba](#)

[Kesim](#)

Straight Cut - Şubat 2020'de Geliyor

Paranormal

[Vamp](#)

Tatiller

[Sevgililer](#)

[Gülünden Önceki](#)

[Gece](#)

Baby [It's Cold Outside](#)

[İlk Noel'i](#)

[Onun Kararı](#)

[Tatlı Tarte](#)

Forever Koleksiyonu

[Benim Olduğunda Ait](#)

[Olduğu Yer](#)

Söz Düeti

[Söz Ver Cherish](#)

Southside MMA Serisi

[Kuvvet](#)

[İtme](#)

Biliyor muydun?
E-posta listemdeki okuyuculara ÜCRETSİZ
özel kısa öyküler ve epiloglar? VERİRİM!
Spam yok!

[HABER BÜLTENİ](#)

BAĞLANTIDA KALALIM!

BENİ FACEBOOK'TA TAKİP

EDİN FACEBOOK

ARKADAŞLARI

TWITTER @ddwyattauthor

GOODREADS: Dani Wyatt

ÖZEL OKUR GRUBU: Wyatt'ın Dadıları Dani Wyatt

Amazon'da dani@daniwyatt.com

www.daniwyatt.com

ÜSTTE, SÜPER SICAK BIRAZ OLAY ÖRGÜSÜ İLE...

Gönderilerimi gördüğünüzden emin olmak için [Facebook](#) Grubuma katılın!

Dani Hakkında

Dani Wyatt eskiden böyle kirli düşüncelere sahip olduğu için kendini kötü hissederdi. Neyse ki bir gün bunları yazmaya karar verdi. Onun ultra takıntılı, alfa Kahramanların kötü bir sahiplenme eğilimi ve doyumsuz bir libidosu var.

Onun

kahramanlar zeki, ilginç ve çok fazla muffin topuna sahip olmaktan endişe ediyorlar. Yani, eğer insta aşkınızı tepede, süper ateşli, biraz daha olay örgülü ve her zaman sonsuza dek mutlu bir şekilde seviyorsanız, doğru yerdesiniz.

Orta yaşla bir savaşçı gibi mücadele ediyor ve yerçekimiyle savaşan ortalama bir hayat yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen bir ironiye gülüyordur (A-1 Steak Sauce'un vegan olması gibi), kitap okuyordur, atına biniyordur ya da gününü mahvetmek için gönderilen bir teknoloji parçasına şaşı bakıyordur.

Teşekkür ederim.

Yaramaz düşüncelerimi sayfaya koymaya başladığımdan beri tanıştığım pek çok harika insan var. Beni destekleyen ilk hayranlarımdan bazılarına,

Blogcular,

Zamanlarını ve fikirlerini esirgemeyen diğer yazar arkadaşların yanı sıra

benim özel deliliğime katlandığınız için teşekkür ederim.

...sizler bana her gün birbirimizi desteklediğimizde herkesin kazandığını hatırlatıyorsunuz.

xoxoxo

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

